KIERSTEN WHITEOVÁ

TEMNOTA

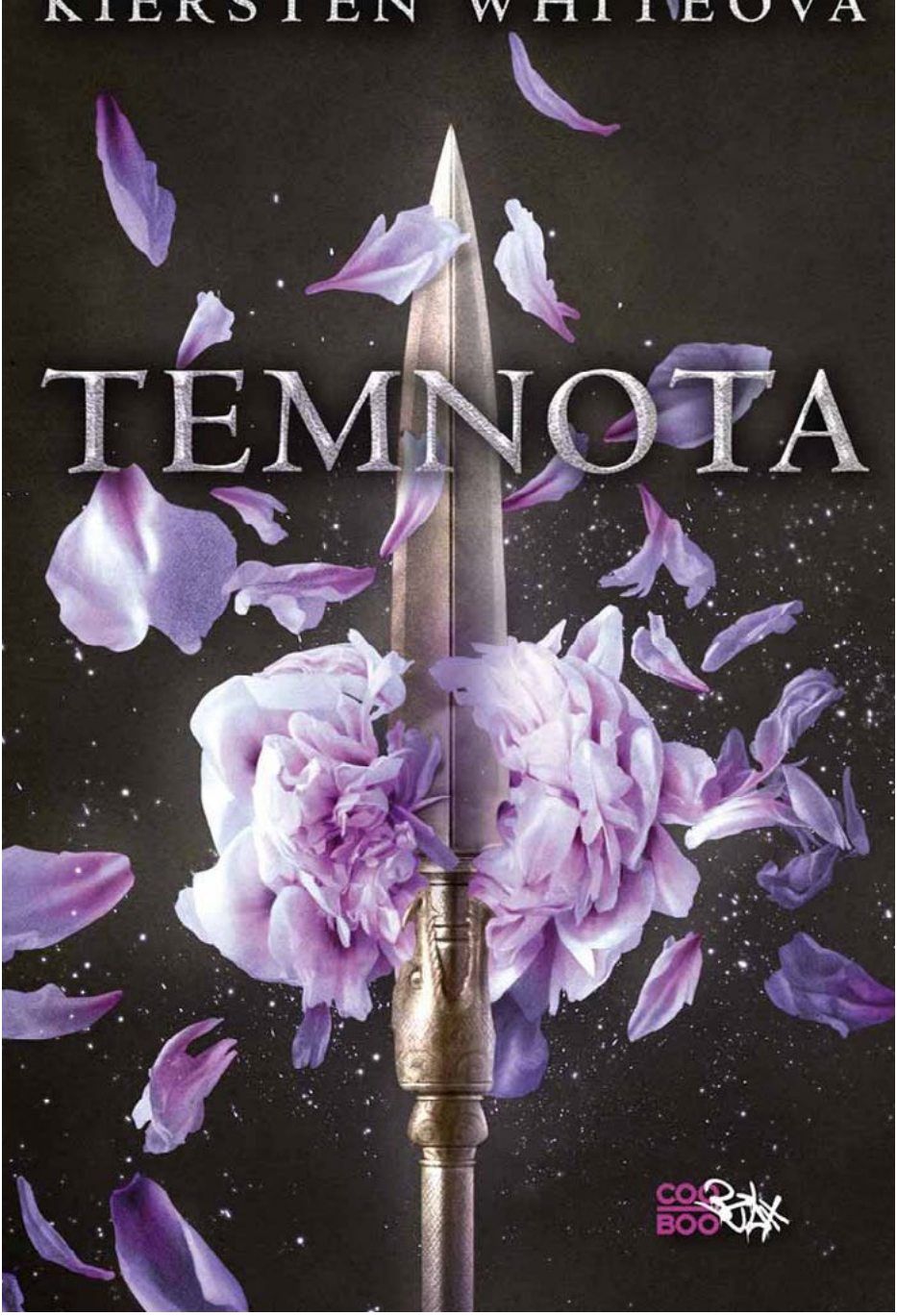

COOBOOK

Temnota

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiersten Whiteová
Temnota – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEMNOTA

Dobyvatelská sága #1

Kiersten Whiteová

COOBOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vyhlídková

Pro Noaha

Te iubesc

TRANSYLVÁNIE
UHRY
Trhoviště
VALAŠSKO
DUNAJ
OSMANSKÁ
ŘÍŠE
Varna
BULHARSKO
Edirne
Konstantinopol
ALBÁNIE
Amasya
ČERNÉ MOŘE

VALAŠSKO

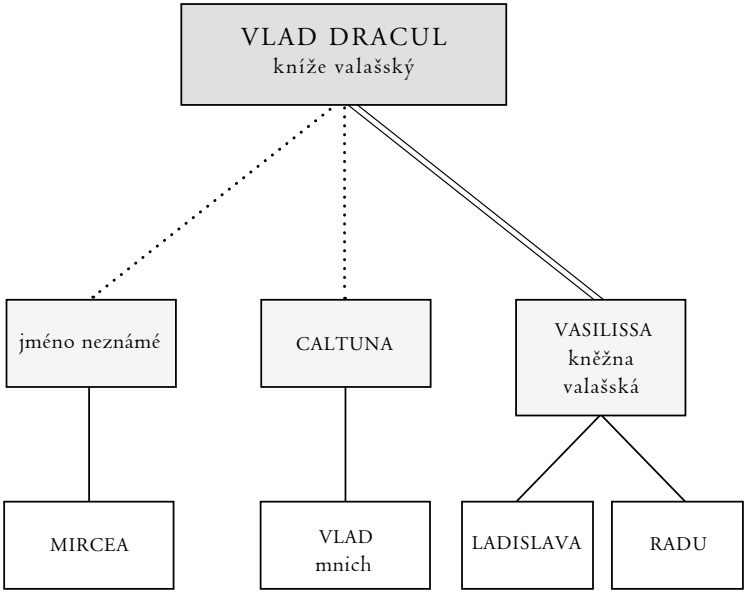

milenka

choť

potomek

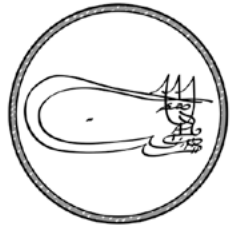

OSMANSKÁ ŘÍŠE

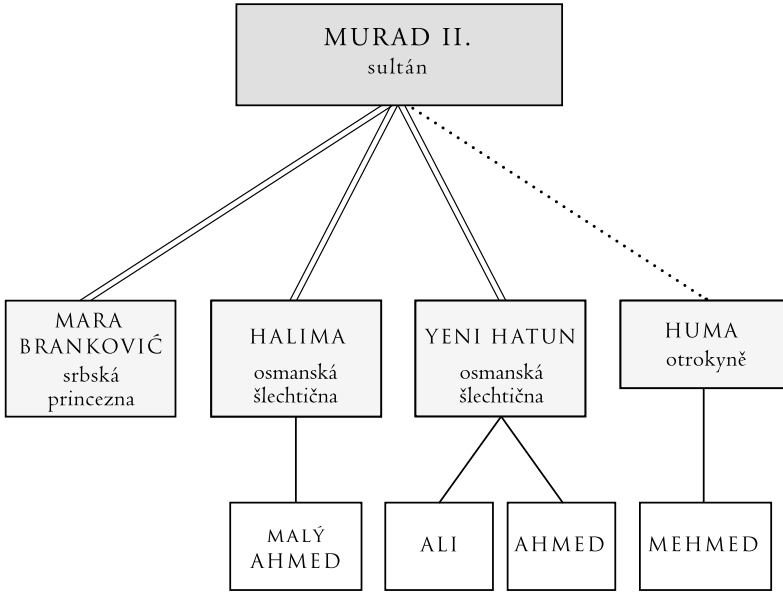

konkubína

manželka

potomek

1

1435: Segešvár, Transylvánie

Husté obočí Vlada Draculy se zachmuřilo jako bouře, když ho ranhojič informoval, že jeho žena dala život děvčátku. Jeho ostatní děti – jedno od první ženy, teď již skoro dospělé, a dokonce i panchart od milenky, narozený minulý rok – byly chlapci. Nikdy by si nepomyslel, že jeho sémě zeslábne natolik, aby zplodil děvče.

Prošel dveřmi do nevětraného těžkého vzduchu malé ložnice. Páchla krví a strachem a naplňovala ho nechutí.

Jejich sídlo v citadele opevněného města Segešvár mělo dost daleko k tomu, co by si zasluhoval. Stálo poblíž hlavní brány, dusivě utlačované náměstím, hned vedle uličky páchnoucí splašky a odpadky. Jeho stráž, čítající deset lidí, byla pouze ceremoniální a činila z něj jen slavný zástupný symbol. Možná vládl Transylvánii, ale měl být vládcem celého Valašska.

Třeba byl tohle důvod, proč byl proklet děvčetem. Další urážka jeho cti. Byl členem Dračího řádu, posvěceného a pomazaného samotným papežem. Měl by být vojvodou a knížetem, ale trůn obsadil jeho bratr, zatímco z něj byl velitel Sasů, neprávem se usazujících na půdě jeho vlastní rodné země.

Brzy jim prokáže čest ostřím svého meče.

Vasilissa ležela na posteli, zmáčená potem a sténající bolestí.

Ta slabost, jež jí zakořenila v děloze, byla určitě její vlastní. Při pohledu na ni se mu zvedl žaludek. Ani v jednom ohledu už teď nepřipomínala princeznu.

Chůva pozvedla malou kvílející, zarudlou stvůru.

Pro děvče neměl vybrané žádné jméno. Vasilissa bude bezpochyby chtít něco, co by poctilo její rod, ale Vlad moldavské krále nenáviděl, protože mu nepřinesli žádnou politickou výhodu. Svého pancharta už po sobě pojmenoval. Dceru pojmenuje stejně.

„Ladislava," prohlásil. Byla to ženská forma jména Vlad. Zdrobnělá. Zmenšená. Jestli Vasilissa chtěla silné jméno, měla mu porodit syna. „Modleme se, aby byla hezká a my z ní mohli mít alespoň nějaký užitek," řekl. Dítě se rozplakalo hlasitěji.

Vasilissina královská ňadra byla příliš důležitá, než aby se z nich někdo krmil. Kojná počkala, až Vlad odejde, a pak si přiložila dítě ke svým obyčejným prsům. Měla je ještě plná mléka po svém synovi. Jak se děcko s překvapující silou přisálo, chůva v duchu pronesla vlastní modlitbu. *Učiň, ať je silná. Učiň, ať je lstivá.*

Zvedla pohled k patnáctileté princezně, půvabné a křehké jako první jarní květy. Povadlé a zlomené na posteli.

A učiň, ať je ošklivá.

2

Vlad se ani neobtěžoval být přítomen, když mu Vasilissa porodila druhé dítě; tentokrát syna, o rok mladšího než jeho sestra, kterou jako by se ve svém spěchu na tento svět snažil dohonit.

Chůva novorozeně omyla a podržela ho před matkou. Bylo drobné, dokonalé, s ústy jako růžové poupě a hlavou plnou tmavých vlásků. Vasilissa ležela se skelným pohledem mlčky na posteli. Zírala do zdi. Ke svému synovi ani nezvedla pohled. Chůvu cosi zatahalo za sukni, a přitáhlo tak její pozornost dolů, kde stála maličká Lada a mračila se. Chůva dítě naklonila k jeho sestře.

„Bratr," řekla tiše.

Dítě začalo plakat, tenkým, kvílivým hláskem, který v chůvě probudil obavy. Lada se zamračila ještě víc. Přitiskla mu buclatou ručičku přes pusu. Chůva ho rychle odtáhla a Lada k ní zvedla pohled, tvářičku zkřivenou vztekem.

„Můj!" vykřikla.

Bylo to její první slovo.

Chůva se pobouřeně rozesmála a ještě jednou dítě naklonila. Lada se na ně nevraživě dívala, dokud nepřestalo plakat. Pak se spokojeně odbatolila z pokoje pryč.

3

Kdyby Vasilissa viděla svou dceru, jak se pere na zemi v jednom klubku se psy a chůviným synem Bogdanem, přišla by chůva o místo. Ale Vasilissa už čtyři roky, přesně od narození Rada, nevycházela ze svých pokojů.

Radu dostal do vínku veškerou krásu, kterou si jejich otec přál pro svou dceru. Oči měl rámované hustými řasami, rty plné, jemné lehce vlnité vlasy políbené náznakem saského zlata.

Bogdan zaječel, když ho Lada – Ladislava, teď pětiletá a odmítající slyšet na své plné jméno – kousla do stehna. Uhodil ji. Zakousla se ještě silněji a on začal volat o pomoc.

„Jestli ti chce sníst nohu, klidně může," řekla chůva. „Přestaň křičet, nebo ji nechám sníst i tvou večeři."

Lada měla stejně jako bratr velké oči, ale ty její byly posazené blízko u sebe a prohnutý oblouk obočí dodával jejímu obličeji neustále dopálený výraz. Místo vlasů měla zacuchanou změť, tak tmavou, že její bledá pleť vypadala nemocně. Pod dlouhým orlím nosem nijak nevynikaly tenké rty, za nimiž se schovávaly zuby, drobné a – soudě podle Bogdanova zlostného křiku – pořádně ostré.

Byla zarputilá a surová a byla tím nejzlomyslnějším dítětem, o jaké se kdy chůva starala. Byla ale také jejím miláčkem. Podle všech pra-

videl by ta dívka měla být tichá a spořádaná, bázlivá a usměvavá. Její otec byl tyran zbavený moci, ve své bezmocnosti krutý, a celé měsíce býval pryč. Její matka jako by tam také skoro nebyla, uzavřená do sebe a neschopná udělat cokoli, aby pomohla byť jen sobě. Oba byli dokonalým vyjádřením celé země – zvláště chůviny domoviny, Valašska.

Ale v Ladě viděla chůva jiskru, vášnivý a silný plamen, který se odmítal schovat nebo být utlumen. A než aby se ten oheň v zájmu Ladiny budoucnosti snažila udusit, raději ho živila. Dodávalo jí to pocit podivné naděje.

Pokud byla Lada ostřice, jaká vyraší i uprostřed vyschlého koryta řeky, Radu byl vzácná, sladce vonící růže, která v čemkoli jiném než v dokonalých podmínkách uvadne. Právě teď fňukal, že se chůva opozdila s další lžící řídké ovesné kaše slazené medem, kterou ho krmila.

„Umlč ho!“ Lada přelezla přes největšího z otcových psů, šedivějícího a stařecky trpělivého.

„Jak bych to měla udělat?“

„Udus ho!“

„Lado! Kousni se do jazyka. Je to tvůj bratr.“

„Je to červ. Bogdan je můj bratr.“

Chůva se zamračila a zástěrou otřela Radovi tvářičku. „Bogdan není tvůj bratr.“ *To bych radši ulehla se psy než s tvým otcem*, pomyslela si.

„A je! Jsi. Řekni, že jsi.“ Lada skočila Bogdanovi na záda. I když byl o dva roky starší a mnohem větší, srazila ho k zemi a přišpendlila ho k ní loktem vraženým do ramene.

„Jsem! Jsem!“ volal napůl se smíchem, napůl plačky.

„Vyklop Rada ven s nočníkama!“

Radu se rozplakal hlasitěji a spustil ukázkový záchvat. Chůva nespokojeně mlaskla a zvedla ho do náruče, i když už byl trochu velký na to, aby se choval. Chytil se ručkou její blůzy, až ji štípl do

kůže, věkem ochablé a zvrásněné jako slupka na seschlém jablku. Někdy si také přála, aby ho mohla umlčet, ale když promluvil, bylo to vždycky tak milé a sladké, že to vynahradilo jeho záchvaty kvílení. Dokonce i hezky voněl, jako by med z jeho pusy nikdy nezmizel.

„Buď hodný chlapec," řekla mu chůva, „a můžeš jít s Ladou a Bogdanem sáňkovat. Líbilo by se ti to?"

Radu zavrtěl hlavou a spodní ret se mu chvěl hrozbou dalších slz.

„Nebo se můžeme jít podívat na koníčky."

Pomalu kývl a chůva si oddechla. Vzhlédla a zjistila, že Lada je pryč. „Kam šla?"

Bogdanovi se rozšířily oči strachem a nerozhodností. Najednou nevěděl, čího hněvu se má bát víc – své matky, nebo maličké Lady.

Chůva si s povzdechem posadila Rada na bok, takže jí s každým krokem narážely jeho nohy do stehen. Prošla chodbou k úzkému schodišti vedoucímu k ložnicím. „Lado, jestli probudíš svou matku, bude to…"

Zarazila se a ztuhla. Najednou měla stejně ustrašený výraz jako Bogdan. Z hlavní síně v popředí domu slyšela hlasy. Hluboké hlasy. Mužské hlasy. A mluvily turecky, jazykem jejich nepřátel, jazykem Osmanské říše.

Což znamenalo, že je Vlad doma, a Lada je…

Chůva se rozběhla chodbou a vrazila do síně, kde našla Ladu stát přímo uprostřed místnosti.

„Zabiju všechny nevěřící!" vrčelo děcko a ohánělo se malým kuchyňským nožem.

„Zabiješ?" promluvil k ní Vlad sasky, řečí, kterou se v Segešváru mluvilo nejvíce. Chůvina saština byla jen lámaná a Vasilissa, třebaže plynně hovořila několika jazyky, s dětmi nemluvila nikdy nijak. Lada a Radu uměli jen valašsky.

Lada proti němu v odpověď na otázku, které nerozuměla, jen na-

přáhla nůž. Vlad pozvedl obočí. Byl zahalený v přepychovém plášti, na hlavě zdobenou čapku. Už to byl skoro rok, co Lada naposled viděla svého otce. Nepoznala ho.

„Lado!“ zašeptala chůva. „Hned sem pojď.“

Lada se vytáhla, jak jen při své maličké postavě mohla a co jí krátké buclaté nohy stačily. „Tohle je můj domov! Já jsem Dračí řád! Zabiju všechny nevěřící!“

Jeden ze tří mužů, doprovázejících Vlada, zamumlal cosi turecky. Chůva cítila, jak jí na tváři, krku i zádech vyráží pot. Zabijí to dítě za to, že jim vyhrožovalo? Dovolí to jeho otec? Nebo zabijí jenom *ji*, že nedokázala Ladu zvládnout?

Vlad se předvádění své dcery shovívavě usmál a pak směrem k těm třem mužům lehce pokývl hlavou. Vrátili mu úklonu a vytratili se ven, aniž by chůvu nebo její neposlušnou svěřenkyni vzali na vědomí. „Kolik bezvěrců už jsi zabila?“ Vladův hlas, tentokrát promlouvající v melodických románských tónech valaštiny, byl sametový jako hedvábí a stejně chladný.

„Stovky.“ Lada ukázala nožem na Rada, který si schovával tvář na chůvině rameni. „Tohohle jsem zabila dneska ráno.“

„A teď zabiješ mě?“

Lada zaváhala a sklonila hlavu. Zírala na svého otce a poznání se jí rozlévalo po tváři jako mléko vlité do čisté vody. Pohybem rychlým jako had jí Vlad sebral nůž z ruky a pak ji popadl za kotník a zvedl do vzduchu.

„A jak myslíš,“ vmetl jí do tváře, která teď visela vzhůru nohama ve výši jeho očí, „že bys dokázala zabít někoho, kdo je větší, silnější a chytřejší než ty?“

„Tys podváděl!“ Ladě zahořely oči, čehož se chůva naučila obávat. Ten pohled znamenal zranění, zkázu nebo požár. Obvykle všechno najednou.

„Vyhrál jsem. Jedině na tom záleží.“

Lada se s výkřikem zkroutila a kousla otce do ruky.

„Pro Kristovy rány!“ Pustil ji na zem. Stočila se do klubíčka, odkutálela se z jeho dosahu a pak se přikrčila na všechny čtyři a vycenila na něj zuby. Chůva se celá schoulila, čekala, že Vlad vyletí vzteky a Ladu zbije. Nebo zbije ji, že nedokázala to děvče přimět k poslušnosti a poddajnosti.

Místo toho se rozesmál. „Moje dcera je divoká šelma.“

„Moc se omlouvám, můj pane.“ Chůva sklonila hlavu a divoce na Ladu gestikulovala. „Je příliš rozrušená, že vás po tak dlouhé nepřítomnosti opět vidí.“

„Co je s jejich výukou? Nemluví sasky!“

„Ne, můj pane.“ Tohle nebyla tak docela pravda. Lada pochytila saské obscénní výrazy a nadávky a často je pokřikovala z okna na lidi na rušném náměstí. „Umí trochu uhersky. Ale není tu nikdo, kdo by dohlédl na jejich vzdělání.“

Vlad mlaskl jazykem a ve vychytralých očích měl přemýšlivý pohled. „A co tenhle? Je taky tak nezkrotný?“ Vlad se naklonil k Radovi, který konečně vykoukl ven.

Radu okamžitě propukl v pláč, zabořil tvářičku ještě víc do chůvina ramene a zastrčil ruku pod její kápi, aby se jí chytil za vlasy.

Vlad znechuceně ohrnul ret. „Tenhle se vyvedl po matce. Vasilisso!“ zařval tak nahlas, že Radu zděšením oněměl a nastalé ticho přerušovalo jen jeho popotahování a škytání. Chůva nevěděla, jestli zůstat nebo odejít, ale nebyla propuštěna. Lada ji ignorovala, ostražité oči upřené na otce.

„Vasilisso!“ zaburácel Vlad znovu. Natáhl ruku, aby Ladu chytil, ale ta byla tentokrát připravená. Utekla po čtyřech a zalezla pod naleštěný stůl. Vlad na něj zaklepal klouby ruky. „No výborně. Vasilisso!“

Do síně se vbelhala jeho žena s rozpuštěnými vlasy, zahalená jen do sešlého a obnošeného županu. Pod prázdnýma šedýma očima jí vyčnívaly lícní kosti. Jestli ji porod Lady skoro zabil,

Radův z ní vysál všechno, co v ní ještě ze života zbývalo. Mdlým pohledem se rozhlédla po scéně před sebou – Radu s uslzenými tvářemi, Lada pod stolem a její manžel konečně doma.

„Ano?“ zeptala se.

„Takhle ty vítáš svého manžela? Vojvodu valašského? Knížete?“ Triumfálně se usmál, čímž se mu nadzvedl dlouhý knír a odhalil tenké rty.

Vasilissa ztuhla. „Udělali tě knížetem? A co Alexandru?“

„Můj bratr je mrtev.“

Chůva si pomyslela, že Vlad vůbec nevypadá jako muž, který by truchlil.

Vasilissa si konečně všimla své dcery a sklonila se k ní. „Ladislavo, vylez odtamtud. Tvůj otec je doma.“

Lada se nepohnula. „To není můj otec.“

„Donuť ji vylézt,“ utrhla se Vasilissa na chůvu.

„To neumíš poručit ani vlastnímu dítěti?“ Vladův hlas byl jasný jako modrá obloha za mrazivé zimy. Zubaté slunce tomu říkávali.

Chůva se pokusila ještě víc schoulit a přesunula se tak, aby alespoň Radu zmizel z otcových očí. Vasilissa se divoce rozhlížela kolem sebe, ale z místnosti nebylo úniku. „Chci se vrátit domů,“ zašeptala. „Zpátky do Moldávie. Prosím, propusť mě.“

„Pros.“

Vasilissino křehké tělo se roztřáslo. Pak padla na kolena, sklopila hlavu a vzala Vladovu ruku do svých. „Prosím. Snažně tě prosím. Nech mě jet domů.“

Vlad zvedl druhou ruku a pohladil Vasilissu po zplihlých mastných vlasech. Pak ji za ně popadl a strhl jí hlavu ke straně. Vykřikla, ale on zatáhl silněji a donutil ji vstát. Přitáhl si ji ke rtům. „Ty jsi ten největší slaboch, jakého jsem kdy poznal. Zalez zpátky do té své díry a schovej se tam. Lez!“ Odhodil ji na zem a ona se se vzlykotem odplazila po čtyřech ze síně.

Chůva vytrvale upírala pohled na jemně tkaný koberec, který

pokrýval kamennou podlahu. Nezmohla se na slovo. Nezmohla se k činu. Jen se modlila, aby Radu zůstal zticha.

„Ty," ukázal Vlad na Ladu. „Vylez ven. Hned."

Udělala to, ale pohled stále upírala na dveře, kterými zmizela Vasilissa.

„Já jsem tvůj otec. Ale ta žena není tvá matka. Tvá matka je Valašsko. Tvoje matka je právě ta země, po které kráčíme, země, jíž teď vládnu. Rozumíš?"

Lada pohlédla otci do hluboce posazených očí, prodchnutých prohnaností a krutostí. Přikývla a pak natáhla ruku. „Dcera Valašska chce zpátky svůj nůž."

Vlad se usmál a podal jí ho.

4

1446: Trhoviště, Valašsko

Radu ucítil v ústech krev. Mísila se s potoky slaných slz, které se mu valily po tvářích.

Andrej a Aron Danestiovi do něj začali znovu kopat, jejich vysoké boty se mu zarývaly do břicha. Radu se překulil na bok, schoulil se do klubíčka a snažil se ze sebe udělat co nejmenší terč. Do tváří se mu zarývaly kamínky a uschlé listí. Tady venku ho nikdo neuslyší.

Byl na to zvyklý. Nikdo ho nikdy neslyší. A to ani v hradu, který mu i po těch šesti letech připadal jako domov, jen když byl u sebe v pokoji s chůvou. Jeho vychovatelé a učitelé byli zataženi do neustálých tahanic o moc s Ladou a Radově příkladné práci často nikdo nevěnoval pozornost. Lada buď pořád studovala, nebo byla pryč s Bogdanem a nikdy na něj neměla čas. Kvůli jejich staršímu nevlastnímu bratrovi Mirceovi se Radu musel schovávat, aby se vyhnul jeho tupým poznámkám a ještě tupějším pěstem. A co se týče jejich otce, knížete, často uběhly celé týdny, aniž by vůbec vzal na vědomí jeho existenci.

Napětí stoupalo jako pára nad hrncem, až Radu nevěděl, jestli se víc děsí toho, že si ho otec už nikdy nevšimne, nebo právě naopak.

Bezpečnější bylo zůstat nepovšimnutý.

To se mu dnes večer naneštěstí nezdařilo. Aron Danesti se za-

smál a ten zvuk byl hrubší než jeho boty. „Kvičíš jako podsvinče. Udělej to znovu."

„Prosím." Aron mu sázel jeden políček za druhým a Radu si marně kryl hlavu. „Dost. Dost."

„Jsme tu, abychom zesílili," řekl Andrej. „A nikdo není větší slaboch než ty."

Alespoň jednou za měsíc byli všichni chlapci ve věku od sedmi do dvanácti let, kteří pocházeli z bojarských rodin – *bojar* byl výraz pro šlechtu, ale Lada ho vždy vyřkla se zkřivenými rty a úsměškem –, ponecháni hluboko v lesích. Byla to tradice, jíž se většina dospělých s pochopením smála. Říkali tomu hra. Ale všichni ji s přimhouřenýma očima sledovali a pátrali, kdo se objeví první a bude vypadat, jako by byl jenom na procházce, a ne unaveně a vyděšeně jako normální chlapec.

Danestiové, kteří se s rodem Basarabů posledních patnáct let handrkovali o trůn, jenž střídavě přecházel sem a tam, se zvláště zajímali, jak si povedou Aron a Andrej. Oba byli o rok starší než Radu. Uzurpátorům Draculestiům nebyli nijak oddaní.

Radu byl synem knížete, Draculesti, nejmenší z hochů a největší terč. Nikdy nebyl vítězem. Dnes ho poprvé napadlo, jestli to vůbec zvládne zpátky. Hrdlo mu svírala hrůza. Krátil se mu dech a zajíkal se bolestí.

Andrej popadl Rada, zaryl mu prsty do paží a vytáhl ho do stoje. Ústy se skoro dotýkal Radova ucha, až ho ovanul jeho horký dech. „Moje matka říká, že si tvůj otec přeje, aby ses býval nikdy nenarodil. Řekni, přeješ si to taky?"

Aron ho praštil do břicha a Radu se začal dávit.

„Řekni to," nařizoval Andrej spokojeně. „Řekni, že si přeješ, aby ses nikdy nenarodil."

Radu pevně zavřel víčka. „Přeju si, abych se nikdy nenarodil."

Aron ho uhodil.

„Řekl jsem to!" vykřikl Radu v záchvatu kašle a lapání po dechu.

„Já vím," odpověděl Andrej. „Dej mu ještě."

„Můj otec…"

„Tvůj otec – no, co udělá? Napíše sultánovi o svolení nám vyhubovat? Požádá můj rod o dar trůnu, aby si mohl dovolit půjčit bič, kterým by nás sešvihal? Tvůj otec je *nicka*. Přesně jako ty."

Radu se připravoval na další ránu, když vtom ho Aronův výkřik přiměl otevřít oči. Aron se točil dokolečka a zoufale se snažil setřást Ladu. Neměla tu být, ale její přítomnost ho nijak nepřekvapila. Skočila chlapci na záda, zaklesla se do něj rukama a přišpendlila mu paže k bokům. Radu jí přes závoj zacuchaných vlasů neviděl do obličeje, dokud se Aron nestočil ke straně. Ukázalo se, že mu Lada zaťala zuby do ramene.

Andrej odhodil Rada stranou a vyrazil svému bratranci na pomoc. Lada ho pustila, seskočila mu ze zad a přikrčila se. Pak přimhouřila oči. Andrejovi bylo jedenáct, byl tedy stejně starý jako Lada, ale byl mnohem větší. Aron doklopýtal ke stromu, opřel se o něj a s pláčem si svíral rameno.

Lada se na Andreje usmála, zuby celé od krve.

„Ty ďáblice, já…"

Dívka se zvedla a praštila Andreje do nosu. Ten zaječel, padl na kolena a začal fňukat. Lada k němu došla a kopla ho do boku, až se převalil na záda. Zíral na ni a zalykal se krví, která mu tekla z nosu. Položila mu chodidlo na krk a došlápla právě dost, aby v panice vytřeštil oči.

„Zmizte z mého lesa," zavrčela.

Zvedla nohu a s přimhouřenýma očima sledovala, jak Andrej a Aron vstávají, navzájem se podpírají a dávají se na útěk. Všechna jejich odvaha byla najednou pryč.

Radu si utřel rukávem tvář a rozmazal si po obličeji krev a špínu. Podíval se na sestru stojící uprostřed kužele světla, které sem pronikalo mezerou mezi hustým větvovím. Pro jednou ve svém životě byl vděčný za její útočnou surovou povahu i za to, že ně-

jak podivně instinktivně ví, jak někomu ublížit s vynaložením co nejmenšího úsilí. Byl tolik unavený a vyděšený a ona ho zachránila. „Děkuju." Klopýtal k ní s nataženýma rukama. Kdykoli ho něco bolelo, jeho chůva ho vzala do náruče a schovala ho před světem. A přesně to právě teď chtěl. Ne, potřeboval.

Lada ho praštila do žaludku. Zlomil se v pase bolestí a svezl se na kolena. Klekla si naproti němu a popadla ho za uši. „Neděkuj mi. Udělala jsem jedině to, že jsem je naučila se mě bát. Jak ti to pomůže? Příště je uhoď první a tvrději, ujisti se, že tvoje jméno bude vzbuzovat strach a bolest. Nebudu tam, abych tě znovu zachraňovala."

Radu se třásl a pokoušel se neplakat. Věděl, že Lada nenávidí, když brečí, ale ublížila mu. A dala mu za úkol něco nesplnitelného. Ti ostatní chlapci byli větší, zlomyslnější a rychlejší. To, co Ladu dělalo lepší než oni, Radovi úplně chybělo.

Strávil dlouhou, strastiplnou cestu lesem ve stopách své sestry přemýšlením, jak by mohl být jako ona. Bojaři mezitím seděli pod stany a čekali, klábosili a služebnictvo je ovívalo. Byl tam i Mircea, hovořil s Vladem Danestim a jeho výraz ve chvíli, kdy spatřil Radův obličej, naznačoval, že s tou napáchanou škodou souhlasí. A možná si přeje k ní ještě přidat.

Radu se schoval za Ladu; stejně se oči ostatních upíraly na ni. Bojaři užasle sledovali, jak z lesa vychází knížecí dcera s hlavou vysoko vztyčenou. Nikoho nepřekvapovalo, že Radu je špinavý a zkrvavený, ačkoli nebyl tak zakrvácený jako Aron a Andrej. Na svém útěku před Ladou se bratranci Danestiové ztratili a museli je dát hledat.

Po téhle události byly lesní lekce zrušeny a bojarské rodiny si mezi sebou šeptaly o knížecí dceři. Vždycky převyšovala chlapce svého věku jezdeckým uměním a dožadovala se, aby ji učili všechno, co jejího bratra, ale tohle bylo mnohem veřejnější. Místo aby Ladu vyplísnil, jejich otec se smál a chvástal se dcerou,

nezkrotnou a silnou jako divoký kanec. Kdyby to byl Radu, kdo by z lesů vyšel jako vítěz, všiml by si toho vůbec?

Radu to všechno slyšel, když se ukrýval za tapisériemi a schovával se po temných zákoutích. Viděl, jak ho Aron a Andrej na každém kroku sledují, ale ani po dvou týdnech ho nepřistihli samotného. Za přítomnosti dospělých se Radu mohl usmívat, protože byl v bezpečí.

Lada měla pravdu. Nezachránila ho. Z pohledů jeho nepřátel to bylo křišťálově jasné.

A tak čekal, schovával se a pozoroval. A pak, jednoho mrazivého podzimního večera, udělal svůj tah.

„Zdravím," řekl hlasem tak radostným a jasným, že by rozsvítil i soumrak.

Mladičký sluha se lekl a nadskočil, jako kdyby ho uhodili. „Můžu vám pomoci?" Košili měl tak obnošenou, až prosvítala. Radu viděl ostré linie jeho klíčních kostí a křehké a vyhublé paže. Byli nejspíš stejně staří, ale k Radovi byl život mnohem laskavější. Alespoň měl dostatek jídla.

Radu se usmál. „Chtěl bys nějaké jídlo?"

Chlapci se úžasem rozšířily oči. Kývl.

Radu věděl, jak je důležité zůstat neviděný, protože sám byl často přehlížen. Vedl sluhu jménem Emil do kuchyně tak pomalu, že byl pro bojary, jimž sloužil, neviditelný.

Hrad zamořila vlna krádeží. Po každé oslavě, na niž se sjela většina bojarských rodin, někdo pohřešoval náhrdelník, šperk nebo jiné osobní cennosti. Na knížete to vrhalo špatné světlo, a tak Vlad vyhlásil, že ať už je za těmi krádežemi kdokoli, až bude dopaden, bude veřejně zmrskán a uvržen do žaláře. Bojarové si pro sebe mumlali zlostné a nenávistné komentáře a Vlad se plížil po

paláci s přimhouřenýma očima a hanbou shrbenými rameny, že není schopen dohlédnout na svůj vlastní domov.

O několik týdnů později stál Radu v davu, který sledoval, jak jsou Aron a Andrej s uslzenými tvářemi a nudlemi u nosu uvazováni uprostřed nádvoří na pranýř.

„Proč by ty věci kradli?“ zírala na ně Lada se zvědavě otevřenou pusou.

Radu pokrčil rameny. „Všechny ty chybějící věci nalezl sluha pod jejich postelemi.“ Sluha, který už nebyl bolestně podvyživený a považoval Rada za nejlepšího a jediného přítele na světě. Radu se usmál. Vlastně neměl skutečný důvod čekat tak dlouho, odkládat potrestání svých nepřátel a prodlužovat otcovu hanbu. Ale to očekávání bylo nádherné. A teď – odměna.

Lada se otočila a s podezřívavě staženým obočím se na něj zadívala. „To jsi udělal ty?“

„Jsou i jiné cesty, jak někoho porazit, jinak než pěstmi,“ šťouchl ji Radu prstem do boku.

Zaskočila ho, když se rozesmála. Napřímil se a na tváři mu vykvetl hrdý úsměv, že Ladu překvapil a potěšil. Nikdy dřív se nesmála ničemu jinému než jemu. Udělal něco správně!

Pak začali bičovat.

Radův úsměv povadl a zmizel. Odvrátil pohled. Teď byl v bezpečí. A Lada na něj byla pyšná, což se nikdy dřív nestalo. Soustředil se na to, aby dokázal ignorovat, jak se mu z Aronova a Andrejova křiku zvedá žaludek. Chtěl svoji chůvu, chtěl, aby ho vzala do náruče a ukonejšila ho, a za to také cítil hanbu a ponížení.

Lada sledovala bič a přemýšlela o tom. „Přesto,“ usoudila, „pěsti jsou rychlejší.“

5

1446: Curtea de Argeș, Valašsko

Za horkého a dusivého léta, kdy bylo Ladě dvanáct a město zaplavil mor v podobě neustávajícího bzukotu tisíců černomodrých much, vzal otec Rada a Ladu pryč. Mircea, jejich trýznitel v podobě staršího bratra, byl v Transylvánii, kde se snažil zmírnit napjatou situaci. Lada, jedoucí na koni vedle otce, měla nádherný pocit, že ji opravdu vidí. Radu s chůvou a Bogdanem jeli za nimi a otcova jednotka stráží ještě o kousek pozadu. Otec jí ukazoval různé rysy krajiny – skrytou stezku v úbočí hory, prastarý hřbitov s dlouho zapomenutými hroby označenými hladkými kameny, způsob, jakým sedláci vyhloubili strouhy, aby ke svým polím přivedli vodu z řeky. Vpíjela jeho slova s větší žízní než vyprahlá půda.

Krátce se zastavili v zeleném městečku Curtea de Argeș a složili hold v kostele, nad kterým její otec převzal záštitu. Normálně Ladu příkazy a zákazy církve otravovaly. I když se svým otcem chodila na mši, vždycky to byla jen politická nutnost – ukázat se, nechat se vidět, dovolit jednomu či druhému rodu se k nim přiblížit, to bylo otázkou prestiže. Kněží prozpěvovali, až to uspávalo, vzduch byl přesládlý kadidlem a světlo tlumené, jen ztěžka pronikající skrze špinavé sklo. Patřili mezi pravoslavné, ale její otec měl politické vazby i k papeži skrze Dračí řád, a tak bylo

ještě důležitější stát zpříma, naslouchat knězi a na odiv ostatním dělat všechno přesně tak, jak bylo potřeba.

Bývalo to představení, které napínalo Ladinu trpělivost až k prasknutí.

Nicméně tady, v *tomhle* kostele, bylo jméno jejího otce vytesáno do zdi. Pozlacené a umístěné vedle mohutné mozaiky Krista na kříži. Měla z toho pocit síly. Jako kdyby Bůh sám znal jméno jejího rodu.

Jednoho dne postaví vlastní kostel a Bůh uvidí i ji.

Dál pak cestovali podél řeky Argeş, která byla místy úzká a zčeřená, jinde široká a hladká jako sklo. Vinula se krajinou až k horám. Všechno bylo temně zelené až dočerna. Tmavě šedé skály a balvany vyčnívaly ze strmě se zvedajících úbočí a pod nimi se klikatila voda.

Bylo tu chladněji než v Trhovišti, ze skal a mechu se linul lezavý chlad, který slunce nikdy úplně nezahnalo. Tyčící se hory byly tak strmé, že slunce svítilo přímo na cestovatele jen pár hodin denně, než vládu převzaly stíny. Vzduch voněl po borovicích, lese a hnilobě, ale i ta hniloba tady byla cítit bohatě a zdravě, ne jako všudypřítomný neviditelný pach hnoje v Trhovišti.

Jednoho dne pozdě odpoledne, skoro na konci jejich cesty, vztáhl otec ruku k jehličnatému stromu, který vyrůstal po straně balvanu. Ulomil větvičku, přičichl k ní a pak ji s úsměvem podal Ladě. Byl to úsměv, který ji naplnil tak, až se jí zatočila hlava, stejně jako to s ní dělával horský vzduch. Mírumilovný úsměv. Nikdy takový na tváři svého otce neviděla a jí se rozbušilo srdce divokým štěstím, že byla jeho příjemcem.

„My jsme ten strom," řekl a jel dál.

Lada přitáhla otěže, aby přiměla svého poslušného a pomalého koně zastavit. Zkoumala strom, ždímající život z kamene. Byl pokroucený a malý, ale zelený, a rozrůstal se do šířky, aby se vzepřel gravitaci. Přežíval tam, kde nemělo naději na úspěch vůbec nic.

Lada netušila, jestli otec měl na mysli pouze je dva, nebo jestli myslel celé Valašsko. V duchu mezi obojím nedělala žádný rozdíl. *My jsme ten strom*, pomyslela si a zvedla bohatě vonící větvičku k nosu. *Vzpíráme se smrti, abychom rostli*.

Toho večera dojeli do vesnice sevřené mezi řekou a horami. Chalupy byly jednoduché a skromné. Ve srovnání s jejich hradem nebyly ničím. Ale běhaly mezi nimi děti, hrály si a malé záhonky bujely záplavou jasně barevných květů. Všude se volně potulovaly slepice a ovce.

„A co zloději?“ zeptal se Radu. V Trhovišti drželi zvířata bezpečně v ohradách a měli někoho, kdo na ně neustále dohlížel.

Chůva mávla rukou, aby obsáhla celou vesnici. „Každý se tu zná s každým. Kdo by kradl svému sousedovi?“

„Ano, protože by je okamžitě objevili a potrestali,“ prohlásila Lada.

Radu se na ni zamračeně usmál. „Protože jim na sobě navzájem záleží.“

Posloužili jim jídlem – teplými, kulatými bochníky hrubého chleba, kuřaty dočerna připečenými zvenku a vevnitř křehkými a šťavnatými. Možná to bylo tou cestou nebo vůní zeleně všude kolem, ale i to jídlo tady Ladě připadalo, že má mnohem bohatší a opravdovější chuť.

Příštího rána se Lada probudila brzy. Pod spodničku se jí dostalo nějaké stéblo slámy z polního lůžka a píchalo ji do zad. Chůva pochrupovala a Bogdan s Radem spali v rohu zachumlaní do dek jako dvě nemluvňata. Lada vyklouzla oknem ven.

Domek, v němž byli ubytovaní, útulný a úhledný, nejhezčí ve vesnici, stál hned u kraje lesa a Ladě stačilo jen pár kroků, aby ji obklopil nový, utajený svět, plný nazelenalého světla pronikajícího mezi větvemi a neustálého bzukotu neviditelného hmyzu. Země pod jejíma bosýma nohama byla vlhká ranní rosou a sem tam se po ní plazili slimáci velcí jako její ukazovák. Mezi stromy

se držela mlha a její pramínky ji vítaly a osahávaly, jako by měly vlastní smysly. Lada šplhala přímo nahoru, vybrala si docela ošidnou stezku a pomalu si razila cestu k vrcholku nejbližšího štítu z pevné šedé skály.

Nahoře našla rozvaliny, dávno rozpadlou prastarou pevnost. Vykukovala skrz mlhu a vábila ji k sobě, volala způsobem, který Lada nedokázala vysvětlit.

Musela se tam dostat.

Sestoupila do malé rokle a pak znovu začala šplhat přímo vzhůru ke skalnatému vrcholu. Klouzaly jí nohy a ona se tváří přitiskla ke kameni a ztěžka dýchala. Do skály byly vražené zrezivělé zbytky hřebů, které kdysi musely nést most. Lada se o jeden zachytila, pak sáhla po druhém, až se ztěžka vzepřela a přelezla rozpadající se zbytky zdi.

Přešla po základech, rozeklané zbytky cihel a malty ji píchaly do chodidel. Na samém kraji, kde se zeď svalila úplně, nezůstalo nic než dlážděná plošina, visící nad hlubokou roklí. Srdce jí bušilo, když pohlédla dolů na Argeş, ze které teď zbyl jen tenoučký pramínek, a vesnici, kde chalupy vypadaly jako oblázky. Za protějšími štíty vycházelo slunce a svítilo přímo na ni. Proměnilo prach ve vzduchu ve zlato a mlhu v zářivé kapky duhy. Její zrak spočinul na ježaté fialové květině, vyrůstající mezi starými rozvalinami. Utrhla ji, přidržela ve světle a pak si ji přitiskla ke tváři.

Zachvátila ji jakási extáze, vědomí, že tahle chvíle, tahle hora i to slunce byly určeny přímo pro *ni.* Nejblíž, co se kdy dostala k takovému pocitu nadšení, který jí ještě stále hořel v hrudi jasným světlem, bylo, když se jí podařilo něčím potěšit otce. Ale tohle bylo nové, větší, drtivé. Tohle bylo Valašsko – její země, její *matka* – a vítalo ji. Tohle byl pocit, jaký měla mít v kostele. Mezi chrámovými zdmi nikdy nezažila zázrak ducha, ale na téhle hoře, v téhle krajině cítila mír, účel a sounáležitost. Tohle byla sláva Boží.

Tohle bylo Valašsko.
Tohle byla ona.

Poté co slunce skoro překročilo rokli a začalo mizet za horou, se Lada vydala na cestu dolů. Bylo to těžší než nahoru, nohy neměly takovou jistotu a cíl ji tolik nelákal.

Když vešla zpátky do vesnice, s bolavými chodidly a hladová, dostalo se jí přísného vyplísnění od chůvy, která byla starostí bez sebe. Radu trucoval, že jim zkazila celý den, a dokonce i Bogdan se na ni mračil, že ho nevzala s sebou.

Nezáleželo jí ani na jednom z nich, chtěla povědět svému otci, jak se cítila tam nahoře, jak ji její matka Valašsko objala a naplnila světlem a teplem. Byla toho plná až k prasknutí a věděla, že otec jí porozumí. Věděla, že bude pyšný.

Jenže ten si její nepřítomnosti ani nevšiml a u večeře byl strohý a stěžoval si na bolest hlavy. Lada strčila květinu, kterou s sebou nosila celý den, pod stůl. Později večer ji vložila do malé modlitební knížky, kterou pro ni chůva zabalila, hned vedle větvičky z jehličnatého stromu.

Příštího dne jejich otec odjel, aby se věnoval záležitostem někde jinde.

I tak to bylo nejlepší léto v Ladině životě. Když byl otec pryč, zmizela s ním i její touha, která ji poháněla, aby ho potěšila. Koupala se v řece s Bogdanem a Radem, lezla po skalách a po stromech, škádlila vesnické děti a občas se s nimi i poprala. Ona a Bogdan si vytvořili tajný jazyk, zmetkovitou verzi jejich rodné řeči s přimíchanými prvky z latiny, uherštiny a saské němčiny. Když Radu

žádal, aby si směl hrát s nimi, odpovídali mu tím svým pokroucenym složitým jazykem. Často se frustrovaně rozbrečel, což jim jenom posloužilo jako důkaz, že měli právo takové ufňukané děcko ze svých her vynechat.

Jednoho dne, vysoko na úbočí hory, vyjádřil Bogdan svůj záměr se s Ladou oženit. „Proč by sis mě bral?“ zeptala se Lada.

„Protože s jinýma holkama není taková zábava. Nesnáším holky. Až na tebe.“

Lada už tak trochu nejasně a s obavami chápala, že se její budoucnost bude točit právě kolem sňatku. Matka se už dávno vrátila do Moldavska – nebo tam utekla, záleží na tom, kterým klepům se Lada nebyla zrovna schopná vyhnout – a nebyl tu nikdo, koho by se na takové věci mohla zeptat. Dokonce i chůva jen nespokojeně mlaskla jazykem a řekla jí, že má *dost času, až bude to zlo za dveřmi*, z čehož si Lada vybrala jen to, že sňatek je zlo.

Někdy si představovala stínovou postavu stojící u kamenného oltáře. Tomu někomu by dala svou ruku a on by si nechal všechno, co měla, jen pro sebe. Už jen při představě muže, čekajícího jen na to, aby ji přiměl se plazit, celá hořela nenávistí.

Ale tohle byl Bogdan. Předpokládala, že když už si musí někoho vzít, měl by to být on. „Dobře. Ale jenom když se dohodneme, že to budu já, kdo bude vždycky velet.“

Bogdan se rozesmál. „A v čem by to bylo jiné než teď?“

Lada ho ostře praštila do ramene, ale náhle ji přepadla naléhavá potřeba se té noční můry v podobě stínového muže zbavit. Tady, na téhle hoře, bylo všechno dokonalé. „Měli bychom se vzít hned.“

„Jak?“

„Podej mi ruku.“

Poslechl a zasykl bolestí, když mu nožem rozřízla dlaň. Se svou rukou udělala totéž, pak sevřela tu jeho a teplé vlhko mezi jejich malými špinavými dlaněmi se smísilo. „Na téhle hoře, se svou mat-

kou Valašskem jako svědkem, beru si navěky za muže Bogdana a nikoho jiného."

Zazubil se a velké uši mu rudě zaplály, jak je prozářilo zapadající slunce. „Na téhle hoře, kde se na nás dívá Ladina matka, zrozená ze skal a stromů, beru si navěky za ženu Ladu a žádnou jinou."

Stiskla mu ruku pevněji. „A já mám moc."

„A ty máš moc." Pustili se a Bogdan si zmateně a se zamračeným výrazem sedl na zem. „Co teď?"

„Jak to mám vědět? Zatím jsem si ještě nikdy nikoho nebrala."

„Měli bychom se políbit."

Lada neurčitě pokrčila rameny a přitiskla rty k Bogdanovým. Byly měkké a suché, hřály ji a takhle zblízka měl rozmazané rysy, takže to vypadalo, jako by měl tři oči. Rozesmála se a on taky. Zbytek odpoledne strávili s nosy rozplácnutými jeden o druhý a navzájem si říkali, jak monstrózně vypadají s jedním okem, nebo třemi, nebo jaké jiné triky s nimi ještě jejich smysly sehrály.

Už o svém sňatku nikdy nemluvili, ale trvalo týdny, než se jim dlaně zahojily.

Potom, když se po nekonečném sledu zlatých a zelených dní nakonec vrátili do Trhoviště, zdálo se to jako přesný opak návratu domů. Ladu vzpomínka na to, co nechali za sebou, až bolela. Jednoho dne se k Argeş vrátí a znovu vybuduje pevnost na té hoře, aby tam žila s Bogdanem a svým otcem. Možná ještě s Radem.

Bude to lepší než Trhoviště. Cokoli bude lepší než Trhoviště.

6

1447: Trhoviště, Valašsko

Radu, jedenáctiletý a na svůj věk pořád malý, kopl do zledovatělé krusty na sněhu. Byla mu zima, nudil se a měl zlost. Lada a Bogdan kolem něj prolétli a radostně hulákali, na starý kovový štít už se oba sotva vešli. U paty kopce se z něj skutáleli a zastavili až na břehu řeky. Trvalo jim věky se sem vyšplhat, když za sebou táhli těžký štít, který kdesi ukradli. A třebaže jim při tom pomáhal i Radu, nenechali ho ani svézt.

Jak Lada a Bogdan znovu šplhali nahoru, brebentili přitom svým tajným jazykem. Tím, o kterém pořád věřili, že mu Radu nerozumí.

„Koukni na něj," smál se Bogdan, odstálé uši v mrazu divoce rudé. „Myslím, že bude brečet."

„On brečí pořád," odpověděla Lada, která se na Rada ani neobtěžovala podívat.

Po tomhle samozřejmě Rada zaštípaly v očích slzy. Nenáviděl Bogdana. Kdyby nebylo tohohle pitomého křupana, byl by to Radu, kdo by se s Ladou klouzal z kopce dolů a kdo by s ní sdílel tajemství.

Odběhl kousek dál sněhem, který oslnivě odrážel slunce. Jestli ho přistihnou s lesknoucíma se očima, může tvrdit, že je to tím jasem. Jenže oni stejně budou vědět pravdu. Řeka byla zamrzlá

od břehů, kam až dohlédl. Nedaleko si hrálo několik dětí, některé přibližně v jeho věku. Přišoural se k nim a snažil se vypadat, jako by tím směrem šel jenom náhodou.

Chtěl se jich zeptat, jestli se k nim může přidat.

Chtěl to tak moc, že to bolelo víc než zmrzlé prsty.

„Mám pro toho, kdo se odváží doprostřed řeky, medový koláč," prohlásil nejstarší hoch. Bosé nohy měl zabalené do hadrů, ale držel se zpříma jako bojarský syn.

„Lháři," odpověděla malá dívenka s dlouhými copy, visícími zpod šálu, do kterého měla zavinutou hlavu. „Nikdy žádné jídlo nemáš, Kostine."

Chlapec zvedl bradu a ze sevřených rtů čišela pýcha a zlost. „Dokážu dojít dál než kdokoli z vás. Vyzývám vás. Kdo je dost statečný?"

„Já," ozval se Radu. Okamžitě toho zalitoval. Byl od přírody opatrný, neustále se bál zranění a neriskoval. To byl taky částečně důvod, proč se mu Bogdan a Lada nejvíc vysmívali. Dojít doprostřed zamrzlé řeky nebylo nic, do čeho by se kdy dobrovolně pustil.

Už to skoro vzal zpátky, když za sebou uslyšel Bogdanovo hlasité radostné zavýsknutí. A tak raději přistoupil blíž.

Hlouček dětí vzhlédl, teprve teď si ho všimly. Kostin přimhouřil oči, prohlédl si Radovy pěkné šaty a pohled mu utkvěl na jeho vysokých kožených botách. Radu chtěl být jeho přítelem. A víc než to, jakýmsi způsobem, který úplně nechápal, chtěl přímo být *Kostinem*. Chtěl se dívat ostatním do tváře beze strachu, bez hanby, dokonce i kdyby neměl víc než své jméno.

Kostin ohrnul horní ret a Rada zachvátil náhlý strach, horší než ten, že by měl čelit zamrzlé řece. Bál se, že ho Kostin bude ignorovat, nebo mu řekne, aby odešel. Bál se, že se na něj ty děti podívají a zjistí, že jim nestojí za ztracený čas.

„Jestli dojdeš dál než já, můžeš si vzít moje boty," vyhrkl zoufale Radu.

Kostinovi vystřelilo obočí nahoru a do tváře se mu vloudil lstivý výraz. „Přísaháš?“

„Na všechny svaté.“

Děti vypadaly Radovým unáhleným a nepřiměřeným prohlášením zároveň ohromené i zaujaté. Byla to velká přísaha, protože existovalo víc svatých, než si Radu dokázal zapamatovat. A věděl, že by se jich neměl dovolávat pro něco takového. Radu se napřímil a napodobil Kostinův odhodlaný postoj.

„A jestli dojdeš dál ty?“ Kostinův tón naznačoval, že už jen ta myšlenka je nemožná.

Radu se usmál a přijal Kostinovu očividnou lež. „Ten medový koláč.“

Kostin přikývl a oba slezli ze břehu na zamrzlou řeku. Takhle blízko u kraje byl led průsvitně bílý a posetý drobnými oblázky. Radu váhavě zvedl nohu a pokoušel se zjistit, jestli mu boty budou klouzat.

Kostin proletěl se smíchem kolem něj, klouzal se po nohách v hadrech, jako by to dělal už stokrát. A nejspíš ano.

Radu Kostina pozorně sledoval a snažil pohybovat jako on. Začínalo mu to jít, i když zůstával daleko pozadu. Bylo to v pořádku. Radu vlastně nechtěl toho chlapce porazit, protože s jistotou věděl, že Kostin žádný medový koláč, který by mu mohl nabídnout, nemá. Když lidé nedostojí slibům, buď se stydí, nebo se zlobí. To už Radu zjistil. Měl podezření, že Kostin bude ten typ, co se hněvá, a on chtěl být jeho kamarádem, ne nepřítelem.

Stejně měl doma ještě jeden pár bot. Chůva mu vyhubuje, ale otci to žalovat nebude. A i za neustálého lamentování k němu bude stále něžná a laskavá.

Dostali se na několik délek lidského těla od břehu, když se kolem nich rozlehl hlasitý praskot. Radu ztuhl.

Kostin se ohlédl, tmavé oči mu planuly a bradu držel zvednu-

tou. „Prostředek je tamhle, ty zbabělče." Udělal pár dalších kroků a pak se za zvuku tříštícího se ledu propadl pod hladinu.

„Kostine!" vykřikl Radu a popošel k prasklině. Chlapec se vynořil nad hladinu a divoce se snažil zachytit okraje. Radu se položil na břicho a posouval se dopředu. Skoro už dosáhl ke Kostinovým rukám, ale slyšel, jak i pod ním led praská.

Někdo ho popadl za kotník a škubl s ním zpátky.

„Počkat!" křičel a natahoval ruce ke Kostinovi, který se s námahou vydrápal na břicho, ale nedokázal dostat z vody zbytek těla. Natáhl se po Radovi, ale bylo pozdě. Kostin vytřeštil oči hrůzou, tvář mu zbělala stejně jako ten led a Rada někdo táhl pryč.

„Počkej, počkej, musíme mu pomoct!" Radu se snažil vyškrábat na nohy, ale další ruka ho popadla za druhý kotník a strhla ho dolů. Bradou se uhodil o led, kousl se do jazyka a ochutnal krev. Pak ho hodili na břeh řeky a Lada ho začala fackovat.

„Co sis myslel?" křičela na něj.

„Musíme mu pomoct!"

„Ne!"

„Utopí se! Nech mě jít!"

Popadla ho za límec a zatřásla s ním. „Mohl ses zabít!"

„Ale on umře!"

„On není nic! Tvůj život stojí za sto takových, rozumíš? Nikdy, nikdy ho znovu neriskuj pro nikoho jiného."

Pořád s ním ještě třásla, až mu poskakovala hlava, takže neviděl na řeku, neviděl, jestli to Kostin zvládl, nebo ne. Slyšel, jak ostatní děti křičí, ale v uších mu tak bušil tep, že to znělo jen vzdáleně a neurčitě. Radu se konečně podíval na Ladu, čekal, že bude zuřit, ale ona místo toho vypadala… jinak. V očích se jí leskly slzy, pro které se mu tak často vysmívala.

„Už to nikdy nedělej." Postavila se a vytáhla ho na nohy vedle sebe. Bogdan ho vzal pod druhou paží a společně ho vlekli pryč. Radu se pokoušel ohlédnout, ale Lada ho popadla za krk a při-

nutila ho dívat se dopředu. Čekal, že půjde tu dlouhou, studenou cestu domů před ním, nebo že na něj bude křičet. Místo toho mu zůstala po boku a byla zticha.

„Je v pořádku," řekla nakonec po několika minutách Radova popotahování. „Vylezl ven."

„Vylezl?" Radu se zachvěl nadějí, až se celý roztřásl.

Lada ukázala na štít. „Sedni si." Přiměla Bogdana, aby na něm Rada táhl. Nadávala Bogdanovi tolika verzemi pro osla, že Radu zapomněl na Kostinův obličej a padal smíchy. Toho večera seděla hned u něj, zatímco před krbem jedli večeři. Vybrala si jeho a svým způsobem ho obskakovala.

Když si myslela, že spí, vkradla se do jeho pokoje. Radu ovšem moc nespal, každou chvilku byl vzhůru a nad něčím si lámal hlavu. Ale ležel tak klidně, jak jen dokázal, a dokonce zadržoval dech, zvědavý, co udělá.

Dlouho u jeho postele jen tak seděla. Nakonec mu položila ruku na rameno a zašeptala: „Ty jsi *můj*."

Radu přemýšlel o tom, jak zněl Ladin hlas, když mu říkala, že se Kostin dostal z řeky ven. Tón jejího hlasu postrádal jakýkoli osten. Byl si skoro jistý, že lhala. Usnul, zahalený pocitem teplého bezpečí její přítomnosti a bodáním viny nad tím, jak šťastným ho ten den udělal.

Navzdory všemu.

7

To jaro poté, co Rada málem ztratila v zamrzlé řece, ležela Lada na zádech a zírala na listím obrostlé větve nad hlavou. Byly tak hustě propletené mezi sebou, že všechno mělo nádech živoucí zeleně. Jejich učitel něco drmolil – dnes latinsky – a Radu po něm všechno přičinlivě opakoval. Bylo mu už skoro dvanáct a jí třináct. Cosi ji v tom plynoucím toku času a let, přibývajících u jejího jména, naplňovalo strachem. Nebylo jí dost. Ještě ne. Tolik let a pořád je před ní ještě tak dlouhá cesta.

Ale po sedmi letech studia – sedmi letech v tomhle městě, v tomhle hradu – uměla číst, psát a mluvit latinsky stejně dobře jako kdokoli jiný. Byl to formální jazyk smluv, dopisů a Boha a v jejích ústech byl strnulý a neohebný. Valaština byla považována za nízký jazyk. Byla to mluvená řeč, jen zřídka psaná.

Ale ach, jak sládla na jazyku.

„Ladislavo," pobídl ji učitel. Byl to mladý muž, hladce oholený, protože nevlastnil žádnou půdu, a tudíž mu nebylo dovoleno nechat si narůst vous. Ladě připadal nesnesitelný, ale její otec trval na tom, že bude vyučována společně s Radem. Ve skutečnosti zněla přesná slova jejího otce takto: *Je zbytečné vyučovat toho ufňukaného červa, ale přinejmenším můžeme zapojit i Ladu, která má mozek, jenž si zaslouží tvarovat. Škoda že je to dívka.*

Chytřejší, silnější, větší. Nikdy nezapomněla na slova, která před všemi těmi lety uvedl otec jako důvod, proč nad ním nemůže zvítězit. Od té doby bylo jejím cílem získat si jeho lásku a ukázat mu, že tím vším být může. A neúnavně se za touhle výzvou hnala. Protože s jistotou věděla, že na jejím druhém břehu – až dosáhne toho, že bude chytřejší, silnější a větší – se na ni otec podívá s větší pýchou a láskou, než jakou kdy věnoval jejímu staršímu bratru Mirceovi. Tomu teď bylo dvacet, byl dospělý a otcův dědic. Mircea vedl vojska, když je zavolali do bitvy, uklidňoval napětí mezi bojarskými rody, jídal s jejím otcem, plánoval s jejím otcem, jezdíval na koni s jejím otcem. Byl pravou rukou Valašska a byla to ruka, která vždycky, když to nikdo jiný nemohl vidět, tahala za vlasy, štípala a hledala drobné způsoby, jak někomu ublížit.

A ten bude jednoho dne knížetem.

Jestli se toho dožije.

Ale ještě předtím, než bude příliš pozdě, zaujme *Lada* Mirceovo místo v otcově srdci. Toho dne, kdy jí otec vrátil její nůž a prohlásil ji dcerou Valašska, to bylo poprvé, co se na ni doopravdy podíval, a ta vzpomínka byla jak rozkoší, tak utrpením, které v sobě od té doby hýčkala.

Zopakovala latinsky poslední větu, kterou její učitel řekl, a pak ji pronesla v uherštině a pro jistotu ještě i turecky.

„Velmi dobře." Učitel se rozpačitě zavrtěl na přinesené dřevěné stoličce. „Ačkoli by nám všem lépe posloužilo učit se uvnitř."

Její poslední učitel ji za žádost jít ven vrazil políček. Zlomila mu nos. Tenhle se nikdy neuchýlil k ničemu víc než k nesmělým návrhům, které rovnou ignorovala.

„Tohle je moje země." Lada se postavila a rozpřáhla ruce nad hlavou, ačkoli jí těsné rukávy bránily v pohybu. Nerada zůstávala kvůli studiu v hradu. Každý den je přiměla vyjet ven za hradby vnitřního města, za menší domky a pak i za chatrče a špinavá,

zchátralá předměstí života, přimknutá k hlavnímu městu, do svěží zelené krajiny. Koně nechali na loukách rozzářených fialovým kvítím a ona i Radu se učili ve stínu hustých stromů se světlou kůrou.

„Ta země není *tvoje*." Radu ryl větvičkou do hlíny, aby zapsal svoje latinská slovesa.

„Není to snad Valašsko?"

Radu přikývl. Měl na nose šmouhu od bláta a vypadal kvůli ní malý a k smíchu. Ladu to dráždilo. Pořád byl s ní, přívěsek k jejímu životu, a ona se nikdy neuměla rozhodnout, co k němu cítí. Někdy, když mu tváří probleskl úsměv jako sluneční odraz na vodě, nebo když ho viděla uvolněného ve spánku, naplnilo ji to nevysvětlitelným druhem bolesti. A to ji děsilo.

„Posaď se rovně." Přitáhla si ho za bradu a otřela mu nos rukávem tak hrubě, až vykřikl a pokusil se ucuknout. Sevřela ho ještě pevněji. „Je to Valašsko – a já jsem dcera Valašska. Náš otec je kníže Valašska. Tohle *je* moje země."

Radu s ní nakonec přestal zápasit a místo toho se zamračil. Ve velkých očích se mu leskly slzy. Byl tak hezký, tenhle její bratříček. Měl tvář, kvůli které se ženy zastavovaly, aby na něj cvrlikaly. Když blýskl svým úsměvem s dolíčky, kuchařka mu dávala extra porce všeho, co měl nejradši. A když Lada viděla, že ho něco bolí, měla potřebu ho ochraňovat, což ji hněvalo. Byl slabý a zženštilý a chránit ho jí připadalo taky jako slabost. Mircea vůči ní určitě žádnou takovou slabostí netrpěl.

Pustila Radovu bradu a pohladila ho po zátylku. Minulý měsíc jí Mircea trhl za vlasy tak silně, až jí tam zůstala lysinka, která teprve teď začínala zarůstat. *Ženské by měly znát svoje místo*, zasyčel.

Lada zvedla tvář do slunečního paprsku, který se sem prodral mezi listím. *Tohle.* Tohle je *moje místo.* Otec jí ho daroval a Valašsko vždycky bude jejich.

Radu kopal do svých čmáranic v hlíně. „Ne každý chce, aby ta země byla naše."

„Můžeme se teď vrátit k…" začal učitel, ale Lada zvedla ruku a umlčela ho.

Skrčila se do dřepu a zvedla kulatý oblázek, který jí dokonale pasoval do dlaně. Vyvážila ho. Potěžkala. A s otočkou ho poslala vzduchem. Jeho dopad následoval ostrý hněvivý výkřik a pak smích. Na místě, kde se předtím tiskl k zemi a snažil se k nim proplížit, se postavil Bogdan.

„Příště to zkus líp, Bogdane." Ladin úsměšek se přetavil do úsměvu. „Pojď si sednout. Radu tu komolí latinu."

„Radu si vede velmi dobře," zamračil se učitel na Bogdana. „A mě nenajali, abych vyučoval syna chůvy."

Lada na něj upřela pohled se vší chladnou, panovačnou rozkazovačností, se kterou se narodila. „Byl jsi najat, abys dělal, co se ti řekne."

Učitel, kterému velmi záleželo na jeho rovném, nekrvácejícím nose, si vyčerpaně povzdechl a pokračoval ve výuce.

„A teď uhersky," nařídila Lada Bogdanovi. Kráčela chodbou rychle a jistě. Trhoviště bylo vystavěno jako velké byzantské město: hrad uprostřed obklopovala bojarská sídla a ta zase byla obklopena obydlími umělců a artistů, kteří si vysloužili patronát bojarů, a dál, za masivními kamennými zdmi, byli všichni ostatní. Uvnitř hradeb byly domy natřeny úchvatnými odstíny červené a modré, žluté a zelené. O pozornost soupeřily záplavy květin a zurčících fontán. Ale nad vším se vznášel zápach lidských odpadků a masy chudých, nemocných a žebráků jako by se vkrádaly čím dál blíž k vnitřnímu městu. Lada vždycky vídala jejich chatrče postavené tak, že se opíraly o samotné hradby.

Ladě a Radovi nebylo povoleno trávit čas mimo vnitřní kruh Trhoviště. Kdykoli opouštěli město, bylo to spěšně a uprostřed doprovodu, takže ty zchátralé domky a podezřívavé, zapadlé pohledy zachytili vždy jen koutkem oka.

Bydleli v hradu, který, ať už se snažil jakkoli, nemohl předstírat nádheru Konstantinopole. Vládlo v něm šero, temno a stísněnost. Zdi byly silné, okna jen úzké štěrbiny a spletité chodby tvořily doslova bludiště. Samotný hrad dokazoval, že jezírka, zahrady a jasně oděné osoby jsou jen lži. Trhoviště nebylo zářivá Byzanc. Dokonce ani Byzanc už nebyla Byzancí. Valašsko, stejně jako všechno ostatní ležící takhle blízko Osmanské říši, se stalo oblíbeným cílem silnějších armád, stezkou, kterou zas a znovu drtila ozbrojená bota.

Lada položila dlaň na zeď a ucítila chlad, který kameny nikdy neopouštěl. Hrad byl jak meta, tak past. Nikdy se tady necítila v bezpečí. A podle úsečného tónu a napjatého chování svého otce věděla, že i on se cítí neustále v ohrožení. Toužila žít někde jinde, na venkově, v horách, někde v otevřeném prostoru, kde by viděli nepřátele přicházet na míle daleko. Někde, kde by si její otec mohl oddechnout a měl čas si s ní povídat.

Kolem prošli dva janičáři. Byli to elitní osmanští vojáci, odvedení jako malí chlapci z jiných zemí jako daň, vycvičení a vychovaní ve službě sultánovi a jeho bohu. Obřadní čapky, bronzové s bílým převislým plátnem, jim na hlavách nadskakovaly, jak si povídali a uvolněně se smáli. Otec trval na tom, že jejich hrad je symbolem moci a síly, ale odmítal vidět pravý symbolismus Trhoviště. Nedávalo moc jim – dávalo jiným moc nad nimi. Byli tu lapení, vězňové závislí na vlivných bojarských rodech. A co hůř, navzdory tomu, že papež jejího otce pomazal jako křižáckého rytíře, pořád byli vazalským státem Osmanské říše. Její otec za privilegium zdejšího trůnu obětoval peníze, životy i vlastní čest osmanskému sultánovi Muradovi.

Bogdan tlachal dál v jazyce jejich západních uherských sousedů

a vyprávěl Ladě, jaký měl den. Vešla do velkého sálu a příležitostně mu opravovala výslovnost. Ti dva janičáři se teď opírali o nedalekou zeď. Lada jim věnovala jen krátký zamračený pohled. Byli jako kamínek v jejím střevíci, neustále ji iritovali.

Bulharsko a Srbsko měly se sultánem podobnou dohodu, platili Osmanské říši penězi a chlapci oplátkou za stabilitu, zatímco Uhersko a Transylvánie bojovaly, aby se vazalství vyhnuly. Napětí na hranicích vyžadovalo Vladovu neustálou pozornost, nutilo ho odjíždět na celé týdny a způsobovalo mu bolesti žaludku, které z něj činily strašlivého a nedůtklivého člověka.

Lada Osmánce *nenáviděla.*

Jeden z janičárů zvedl husté obočí. Ačkoli vypadal na Bulhara, možná Srba, mluvil turecky. „Ošklivka, tahle holka. Kníže bude mít štěstí, jestli jí najde protějšek. Nebo možná klášter s nízkými standardy."

Lada šla dál, jako by nic neslyšela, ale Bogdan se zastavil a naježil se. Voják si všiml, že mu rozuměl, a se zájmem k nim přistoupil. „Ty mluvíš turecky?"

Lada popadla Bogdana za ruku a odpověděla s dokonalou výslovností: „Člověk se musí naučit turecky, pokud chce velet hradním psiskům."

Voják se rozesmál. „Tak to si s nimi musíš připadat jako doma, ty malá čubko."

Lada měla svůj nůž venku, ještě než si toho voják nebo jeho kumpán stačili všimnout. Byla moc malá, než aby mu dosáhla na krk, a tak se spokojila s tím, že ho surově sekla do paže. Vykřikl bolestí a překvapením, uskočil a neohrabaně tápal po meči.

Lada mu dala znamení a Bogdan se vrhl vojákovi po nohách a podrazil mu je. Teď, když ležel na podlaze, byl jeho krk snadným cílem. Lada janičárovi přitiskla nůž pod bradu a pak vzhlédla k tomu druhému. Byl to bledý, štíhlý muž – ve skutečnosti ještě skoro chlapec – s vychytralýma hnědýma očima. Jednu ruku měl

na meči s dlouhým zahnutým ostřím, které měli Osmánci v oblibě.

„Jenom blázen by napadl knížecí dceru v jejím vlastním domově. Dva vojáci proti neškodné dívce." Lada na něj vycenila zuby. „To je pro smlouvu tuze špatné."

Štíhlý voják sundal ruku z meče a ucouvl zpátky, jeho úsměv dokonale ladil s jeho zbraní. Uklonil se a uctivě pokynul rukou.

Bogdan vyskočil ze země a třásl se vzteky. Lada na něj zavrtěla hlavou. Měla by ho od tohohle udržet stranou. Lada měla smysl pro moc – ta jemná vlákna, nitky, které propojovaly každého kolem ní, způsob, jakým se za ty nitě dá tahat, jak je omotané kolem někoho utahovat, dokud mu neodříznou přívod krve.

Nebo je úplně zpřetrhat.

Měla pár takových nitek k dispozici. Ale chtěla je všechny. Bogdan neměl skoro žádné a ty, které vlastnil, byly jednoduše výhodou toho, že byl chlapec. Lidé ho už teď respektovali víc než jeho matku, její chůvu. Ladu z toho bolely zuby. Z té lehkosti, s jakou Bogdanovi kynul život.

Ještě jednou pro jistotu dloubla do povaleného vojáka nožem, ale ne tak silně, aby proťala kůži. Pak se postavila a uhladila si předek šatů. „Nejste víc než otroci," řekla. „Není nic, čím byste mi mohli ublížit."

Hubený voják přemýšlivě přimhouřil oči a podíval se Ladě přes rameno tam, kde stál Bogdan. Zavěsila se do něj a vyšla s ním z místnosti.

Bogdan supěl vzteky. „Měli bychom to říct tvému otci."

„Ne!"

„Proč? Měl by vědět, jakou neúctu k tobě mají!"

„Nestojí za povšimnutí! Jsou míň než bláto pod nohama. Nemůžeš se zlobit na bláto, že ti potřísnilo botu. Setřeš si ho a nikdy už se na něj nepodíváš."

„Stejně by se to měl dozvědět."

Lada se nasupila. Nebylo to tak, že by se bála trestu za to, co udělala. Bála se, že otec zjistí, jak na ni janičáři nahlíželi, a uvědomí si, že měli pravdu. Že je dívka. Že má menší cenu než hradní psi až do dne, kdy ji budou moci provdat. *Musela* být tou nejchytřejší, musela ho neustále překvapovat a těšit. Děsila se, že den, kdy ho přestane bavit, bude dnem, kdy si vzpomene, že mu jeho dcera k ničemu není.

„Potrestají nás?" Bogdanova tvář, stejně známá a milovaná jako její vlastní, se ustaraně svraštila. Rostl jako jarní ratolest, už teď byl o tolik vyšší. Kam až si dokázala vzpomenout, vždycky stál po jejím boku. Byl *její* – kamarád z dětských her, důvěrník, bratr duchem, když už ne krví. Její manžel. Tam, kde byl Radu slabý, Bogdan stál pevně a silně. Zatahala ho za jedno z velkých uší. Trčely mu od hlavy jako ucha džbánu a byly jí vzácnější než jakákoli jiná cennost v hradu.

„Janičáři mají jen takovou moc, jakou jim přiznáme." Pronesla to jako ujištění, ale její mysl uvízla na tom prohnutém meči, který visel nad trůnem jejího otce. Osobní dar sultána. Slib i hrozba, jako většina věcí tady v Trhovišti.

Příštího rána se Lada probudila pozdě, oči těžké spánkem a hlavu zmatenou nočními můrami. Zaslechla podivný zvuk, jakoby přiškrcené škytání a vzlykot ozývající se z druhé strany dveří její ložnice. Rozhněvaně vypochodovala do komnaty, která dělila její pokoj od Radova a kde spávala jejich chůva.

Chůva byla celá schoulená do sebe, objímala se a kývala se dopředu a dozadu. To ona byla zdrojem těch zvuků. Radu ji poplácával po zádech a vypadal ztraceně.

„Co se stalo?" zeptala se Lada, které v hrudi bzučela panika jako pár včel.

„Bogdan," zvedl Radu bezmocně ruce. „Janičáři si ho odvedli."

Z několika včel byl náhle roj. Lada vyběhla z pokoje přímo do pracovny svého otce, kde ho našla skloněného nad mapami a zemskými knihami.

„Otče!" Vyšlo to z ní zoufale a bez dechu. Tiše. Všechno její úsilí přinutit ho vidět ji jako něco jiného než malou holku se tím jediným slovem rozpadlo, ale nedokázala se zastavit. Mohla pomoci. Mohla to napravit. „Janičáři unesli Bogdana!"

Její otec vzhlédl, odložil brk a otřel si prsty do bílého kapesníku. Objevily se na něm černé šmouhy a on ho zmuchlaný odhodil na podlahu. Hlas měl odměřený. „Janičáři mi řekli, že měli potíže s jedním z hradních *psů*. Zranil jednoho z vojáků. Požádali mě, abych jim posloužil náhradníkem, který umí turecky. To byla pro chůvina syna velmi šťastná shoda okolností, nebo snad ne?"

Lada cítila, jak se jí chvěje spodní ret. Ten pocit, který mívala, když se na ni otec díval – ta divoká, zoufalá pýcha –, se pokřivil a zhořkl. Věděl, co pro ni Bogdan znamenal. Věděl to, a stejně nechal janičáry, aby si jejího nejdražšího přítele odvedli.

Bylo mu to jedno. A teď ji sledoval a čekal, jak zareaguje. Odhadoval ji.

Sevřela třesoucí se ruce do pěstí. Přikývla.

„Dohlédni, aby se psi od téhle chvíle chovali, jak jim náleží." Otcova slova se do ní zařízla jako nůž, pustila včely ven a nechala ji uvnitř prázdnou a znějící jen ozvěnou. Uklonila se a strnule vyšla ven. Tam se zhroutila u zdi a přitiskla si pěsti k očím, aby zatlačila slzy.

Tohle byla její chyba. Měla ty janičáry minout. Radu by to udělal. Ale ona ne. Ona jim musela vzdorovat, musela se jim vysmívat. A jeden z nich – ten hubený – poznal jen tím, že se na ni podíval, jak jí nejlíp ublížit.

Všechny její tenké nitky se přetrhly, omotaly se kolem jejího srdce a svíraly ho až příliš pevně. Tohle byla její chyba, ale otec

ji zradil. Mohl říci ne – měl říci ne, měl to zastavit, měl ukázat janičárům, že to je on, ne oni, kdo vládne Valašsku.

Rozhodl se to neudělat.

Její mysl se zasekla na představě toho zmuchlaného kapesníku. Pošpiněný a zahozený, zapomenutý, teď když už nebyl bez poskvrny. Její otec byl nešetrný. Její otec byl slabý.

Bogdan si zasloužil víc.

Ona si zasloužila víc.

Valašsko si zasloužilo víc.

V duchu vyšplhala zpátky na tu horu, postavila se na její vrchol a vzpomínala, jak ji tam vítalo slunce. Nikdy by svou zemi nezahodila tak, jak to udělal její otec. Ona by ji chránila.

Hrozilo, že jí unikne tichý vzlyk. Co mohla dělat? Neměla žádnou moc.

Zatím, zapřisáhla se. *Zatím* neměla žádnou moc.

8

Radu vždycky Bogdana nenáviděl. Z duše nesnášel, že mu krade Ladin čas a pozornost, nenáviděl způsob, jak Rada tahal za vlasy nebo za ucho nebo jak se pošklebovaI, když si Radu odřel koleno a nedokázal se ubránit pláči.

Nejvíc ze všeho ale nenáviděl, že ho po zbytek času Bogdan ignoroval.

A teď Bogdan ukradl Radovi i chůvu a nechal po ní jen prázdnou skořápku. Byla to Bogdanova vlastní vina, že je pryč. A cestou musel zničit i všechno ostatní.

Z Radových komnat se stala dusivá Bogdanova hrobka. Jeho chůva ve svém křesle ronila slzy a vedle ní ležel zapomenutý košík se šitím. A s Ladou to bylo ještě horší. Normálně, když něco nešlo po jejím, stal se z ní dravý proud vzteku, zuřící bouře, která se přihnala, všechno pohltila a vybouřila se stejně rychle, jako se přiřítila.

Bogdanovu ztrátu ale Lada přijala mlčky. Jen seděla a zírala. Tiše, chladně, nehybně.

Rada to děsilo.

Tiskl se do rohu, na tmavém zatuchlém místě ve stájích, kde by ho mohl najít jen někdo, kdo by se podíval přímo na něj. Jenže Radovi nikdo nikdy nevěnoval ani jediný pohled. Po ruce mu

přeběhl pavouk a on ho jemně sebral a položil na dřevěný trám, kde bude v bezpečí.

Do stájí přivedli svoje zpocené a chvějící se koně dva nadutí janičáři. Radu s přimhouřenýma očima sledoval, jak pečlivě koně vytřeli, napojili a dali jim čerstvé krmení.

Když se z vyjížďky vracel Mircea, vždycky jen seskočil z koně, hodil otěže sluhovi a odkráčel pryč. Mircea svoje koně taky bičoval, vzteklé brázdy na jejich bocích označovaly jeho oblíbence. Jednou Radu bratra sledoval, když u toho nebyl žádný stájník. Mircea jednoduše sesedl z koně, kterému krví prosakoval dlouhý šrám na noze, a odešel.

Radu chtěl všechny janičáry šmahem nenávidět už kvůli Ladě, ale líbilo se mu, jak se starají o svá zvířata. Taky se mu líbily jejich směšné čapky a to, že vždycky s někým byli. Žádný janičár nechodil nikdy sám.

Ti dva muži si celou dobu povídali hlubokými, příjemnými hlasy. „Všiml sis toho nového zvířete tady?“ zeptal se jeden. Byl k Radovi zády.

Ten druhý janičár, mladík s poďobaným obličejem a tmavýma očima, zavrtěl hlavou.

„Plaché stvoření. Myslel bych si, že má vysokou cenu, ale ještě jsem nikoho neviděl vzít ho na vyjížďku. Škoda.“

„Aha, ty myslíš toho světlého? Velké oči? Kudrnatá hříva? Co se schovává v rohu?“

Rada zachvátil strach. Věděli, že je tady. Co mu udělají?

„Ano, toho! Vypadá dost smutně. Možná se tu spřátelil s některým z ostatních zvířat…“ Janičár se narovnal, otočil hlavu a s laskavým pohledem se usmál směrem k Radovi. „Chtěl bys nám pomoci s koňmi?“

Radu se nepohnul.

„Tenhle je velmi mírumilovný. Vidíš?“ Janičár se přitulil ke koňské hlavě. Kůň si mu odfrkl přímo do obličeje a oba vojáci

se rozesmáli. „No tak, pojď se seznámit se svým stájovým kamarádem."

Radu se šoural dopředu, přitisknutý k vratům stání a očima neustále střílel k východu.

Janičár natáhl ruku s kartáčem s tuhými štětinami. „A teď buď trochu užitečný. Musíme se pořádně ohýbat, abychom dosáhli i zespodu na břicho. Pomoz nám zachránit naše ubohá bolavá záda."

Kartáč Rada v ruce tížil. Váhavě ho přiložil ke koni, ale sotva se ho dotkl. Cvičili ho v jízdě, ale velel tomu Mircea, což znamenalo, že Lada byla dopálená a soutěživá a na Rada celou dobu někdo křičel. Pořád měl vzadu na krku jizvu po tom, jak ho Mircea jednou přetáhl bičem. Tehdy prohlásil, že mířil na koně.

Ten janičár s laskavýma očima položil ruku na Radovu a ukazoval mu, jak moc má přitlačit. „Chápu to tak, že nejsi stájník."

Radu se sklopenýma očima zavrtěl hlavou.

„Ó, já už vím, kdo tohle naše stvoření je!" Poďobaný janičár se zazubil od ucha k uchu a odhalil chybějící zuby. „To tady drží všechny malé prince ve stájích? Jaké zvláštní zvyky to ve Valašsku mají! Možná dokonce jíš oves?"

Radu věděl, že se mu posmívají, ale bylo to laskavé. Hravé. Odvážil se usmát. „Mám radši koláče."

Oba janičáři se rozesmáli a jeden z nich ho plácl přes rameno. Ne jako to dělal Mircea, bylo to prostě poplácání a ne maskovaná rána.

Radu pomohl janičárům i s ostatní prací, sem tam se na něco zeptal, ale většinou jen poslouchal. Když měli hotovo, řekli mu, aby za nimi zítra přišel dřív a pomohl jim koně cvičit. Do svých komnat prakticky odhopsal, celý bez dechu a zardělý štěstím. Lada díkybohu nebyla nikde k nalezení. Jeho chůva seděla na obvyklém místě. Vylezl si k ní a přitulil se jí k boku, rukou ji objal kolem krku. Povzdechla si, ale oči k němu nezvedla.

„Věděla jsi," řekl Radu, stejně opatrně, jako když přenášel toho pavouka, „že jsou janičáři v Osmanské říši velmi vážení?"

Chůva se zamračila a poprvé za celé dny k němu zvedla oči.

„Učí je a cvičí, a dokonce dostávají plat. Všichni je obdivují. Dnes jsem mluvil s jedním, který mi řekl, že jeho matka ho dala janičárům sama, aby ho uchránila před žebráckým životem, kdy by se na kamenité půdě udřel. Říkal…" Radu se odmlčel a hlas mu ještě zněžněl. „Říkal, že je vděčný. Že to byla ta nejlepší věc, co se mu mohla stát. Vždycky má co jíst a má spousty přátel a peníze, které může utrácet, když chce. Řekl, že je chytřejší a silnější, než by kdy vůbec mohl být. A tvrdí, že se každý den za svou matku s vděkem a láskou modlí."

Janičáři vlastně nic z toho neřekli. Ale chůva sevřela Radovi ruku tak silně, až to bolelo. Neucukl. Přikývla a otřela si oči. „Buď hodný chlapec a podej mi košík se šitím."

Radu se usadil a sledoval, jak jsou její rozechvělé ruce s každým stehem jistější.

Vzduch byl těžký a vlhký. Radu táhl klacek podél dlážděné cesty za hradem, která vedla do stájí. Šťastně si pro sebe pobrukoval, ale melodie mu zamrzla na rtech, když mu zničehonic někdo zezadu uštědřil pohlavek.

„Kam to jdeš?" zeptal se Mircea.

Radu neodpověděl. S Mirceou bylo nejbezpečnější mlčet.

Za bratrem se objevil jejich otec a Radu se stáhl ještě víc. Nemluvil s otcem, už ani nevěděl, jak dlouho. Otcovy černé oči po něm přejely, jako by tam ani nebyl. Pak Vlad zamrkal a konečně na svého nejmladšího syna zaostřil.

„Radu." Znělo to mírně tázavě, jako by konstatoval fakt, na který si nedokázal dost dobře vzpomenout.

Za ním přicházelo několik bojarů, většinou z rodu Danestiů, jejich věčných soupeřů. Nepřítomně se s nimi vlekl i do sebe uzavřený Andrej. Takový teď býval vždycky. Všichni byli oblečení v jezdeckém, zastavili se a zůstali na Rada zírat.

Radu si přál, aby to byly ženy. S ženami to měl vždycky snazší. Muži byli drsní a tvrdí a po jeho rychlém, zářivém úsměvu nehnuli ani brvou. Lada by věděla, co dělat. Zamračila by se a zvedla nos do vzduchu, ať se jen kterýkoli z nich opováží myslet si, že jsou lepší než ona. Radu se narovnal a předstíral, že je jako Lada.

„Umí ten kluk jezdit?“ zeptal se jeden z nejstarších Danestiů znuděným tónem, ve kterém byla slyšet mírná výzva.

Jeho otec přejel Rada tvrdým pohledem, jak se ho snažil odhadnout. „Jistěže umí.“

Radu pospíchal za svým otcem a bratrem. Bál se, že nebyl pozván a bude potrestán, ale ještě víc se bál, co se stane, jestli se čeká, že přijde, a on nevyhoví.

Jeho janičárští přátelé byli vzadu ve stájích a čekali na něj. Lazar, ten usměvavý s chybějícími zuby, přejel tu scénu – a Radův vyděšený výraz – rychlým pohledem. Radu s nimi jezdíval skoro každý den a pod jejich hravým vedením se začínal v sedle cítit jistější a zkušenější. Taky jim toho o své rodině možná vyprávěl až moc. Svěsil hlavu, když vyvedli koně připravené na vyjížďku. Pro něj tam žádný nebyl, z čehož bylo každému jasné, že se tohohle neměl zúčastnit. Nebo čehokoli jiného, když už o to šlo.

Jak Radu sledoval svého otce nasedat, kypěla v něm hanba a hrozila, že mu v podobě slz vytryskne z očí. Lazar si odkašlal. „Váš kůň.“ Podal mu otěže a uctivě se uklonil, jako by Radu byl víc než jen přehlížený chlapec.

Radu převzal otěže, zazubil se, ale pak rychle zvážněl a napodobil Lazarovu odtažitou formálnost. „Děkuji.“ Vyšvihl se na koně tak elegantně, jak dokázal, narovnal se v sedle a pobídl koně vpřed, aby dojel po bok Mirceovi. Sevřel kožené otěže v pěstech, aby se mu

netřásly prsty. Společnost zamířila k lesu a za jízdy přes otevřenou pláň se držela v hloučku.

Jeho otec se ohlédl, a jako by ho zase překvapilo, že vůbec existuje, zaznamenal, jak se Radu skvěle drží. Radovi se hrudník nadýmal pýchou, že je tady, jede se svým otcem a starším bratrem v čele skupiny bojarů. Tam, kam patří. Zvedl bradu výš a setkal se s otcovým pohledem. Čekal, že se na něj usměje.

„Ne abys mi udělal ostudu," řekl jeho otec suše a bez dalšího pohledu pobídl koně vpřed.

Radovi splaskla hruď, všechna ta hrdost a naděje se proměnila v ošklivou hořkost, která se mu usadila v žaludku. Zbytek cesty byla jen upocená a nepříjemná lopota mezi stromy bzučícími hmyzem. Nechal svého koně zpomalit a skončil skoro na konci skupiny s méně důležitými bojary, kteří bručeli a klevetili a jeho přítomnost vůbec nebrali na vědomí.

Rada švihly do tváře dvě větvičky a zůstaly po nich štípající stopy. Ale ani nepípl, neztratil tvář. Naslouchal rozhovorům kolem sebe a všímal si, kdy stížnosti trochu moc mířily ke hlavě skupiny.

Nikomu neudělal ostudu. Zůstal nepovšimnutý a neviditelný.

Bylo to očividně to nejmenší a zároveň to největší, co mohl pro svého otce udělat.

9

Lada nemohla uvnitř hradu dýchat. Nad vším se vznášela atmosféra úzkosti a strachu. Lidé se shlukovali v temných koutech a šeptali si. Její otec ve snaze uchlácholit bojary, kteří byli ve svých projevech nepřátelství čím dál otevřenější, pořádal hostinu za hostinou. Všude, kam se hnula, ji sledovaly něčí oči. Bogdan býval jakýmsi druhem štítu – vždycky po jejím boku, vždycky poslušný. Ztratit jeho bylo už samo o sobě dost těžké, ale ona ztratila i lásku a úctu, kterou chovala ke svému otci.

Teď už viděla, jak málo ve skutečnosti otci na Valašsku záleží. Všechno, co dělal, dělal pro sebe. Chránil si vlastní moc, ať to stojí, co to stojí. Neviditelná zbroj, to brnění, o kterém si myslela, že jí dává jeho láska, z ní spadlo a bez něj byla jako nahá a zranitelná. Každý den byl ošidný, každý úsměv a rozhovor znamenal nebezpečí. Jediný špatný krok a možná zmačká a zahodí i ji. Otec ji sice pořád ještě upřednostňoval a ona měla podezření, že mu na ní svým způsobem opravdu záleží, ale jeho náklonnost byla stejně opovrženíhodná a chatrná jako každá z jeho nekonečných řad falešných politických slibů.

Tohle léto jí bude třináct. Její matku ve třinácti provdali.

Lada teď neustále měla v ústech pachuť krve a železa. Chutnalo to jako porážka. Když jednoho večera procházela chodbami na

cestě do kuchyně, odstrčil ji z cesty nějaký bojar bez jediného slova omluvy. Cítila se kvůli tomu malá a nedůležitá.

Byla malá a nedůležitá.

Pospíchala do zahrad za hradním nádvořím, ponořila hlavu do fontány a vypláchla si ústa vodou, aby to všechno odplavila pryč. Její pozornost přitáhl tlumený křik. Znala ten zvuk dobře, protože obvykle bývala jeho příčinou ona. V hrudi se jí vzedmula vlna silné majetnickosti, vyřítila se ze zahrady a přiblížila se k Radovi a jeho trýzniteli.

Mircea držel Rada za zátylek a tlačil ho hlouběji a hlouběji do nelítostného trní hustého růžového keře. Mircea už dorostl jejich otce a byl silný jako on, ale vousy měl pořád ještě řídké. Občas ho Lada přistihla, jak stojí nad hladinou vody, která zrcadlí jeho odraz, a popotahuje se za svůj ubohý knírek, jako by mohl ten symbol svého stavu přinutit růst rychleji.

„Co jsi slyšel?“ syčel Mircea, který si nevšiml, že má obecenstvo. Přitlačil víc a Radu znovu vykřikl.

„Nic, nic,“ trval na svém.

Lada tiše vytáhla z pochvy nůž, který neustále nosila pod šerpou, a schovala ho za záda. „Tady jsi,“ zamračila se. „Otec se po tobě ptal.“

Mircea se s uvolněným a potěšeným výrazem ohlédl, jako by právě nebyl přistižen, jak mučí jejich bratra. „Opravdu?“

„Něco kvůli bojarům.“ Lada zvedla prázdnou ruku a lhostejně s ní mávla. Byla to dobrá lež. Vždycky bylo *něco* s bojary, čemu bylo třeba věnovat pozornost. Utrhla růži a zvedla si ji k obličeji. Nenáviděla vůni růží, připadaly jí příliš sladké a křehké. Toužila po zahradě plné jehličnatých stromů. Po zahradě plné skal. A mečů. Spiklenecky se na Mirceu usmála. „Vypadal rozzlobeně.“

Mircea jí úsměv oplatil. „On je rozzlobený pořád.“

„Možná má moc těsnou čapku.“

„Možná má moc malé spodky.“

„Možná," řekla Lada, která si povšimla, že Mircea uvolnil svoje sevření na Radově krku a že má Radu dost rozumu, aby zůstal dokonale nehybný, „že to, co je *uvnitř* těch spodků, je moc malé."

Mircea Rada pustil, zaklonil hlavu a zařval smíchy. Plácl rukou do Ladina ramene a až příliš tvrdě ho stiskl. „Buď opatrná, sestřičko. Máš v těch svých ústech pěknou špínu."

Ještě pořádně nakopl Rada do zadku a pak kolem nich spěšně odkráčel do hradu. Mircea byl v jádru podlý surovec. Lada ho viděla mučit hradní psy jen pro zábavu, bez příčiny jim působil bolest. Nechápala to. Proč cokoli dělat bez nějakého důvodu nebo cíle? Necítila k němu vůbec žádnou náklonnost, ale zato pořádnou porci strachu.

„Pojď ven." Lada vytáhla Rada z keře; rukávy měl tam, kde se o ně zachytily trny, celé potrhané. Soudě podle jeho křiku měl také poškrábanou kůži. Táhla ho za sebou ven ze zahrady a skrz vrata do opuštěné stáje, v které byl cítit všudypřítomný zápach shnilého sena. Koně, kteří tu bývali, museli prodat, aby vyrovnali otcovy množící se dluhy. Většina hlavních stájí byla obsazená zvířaty janičárů, koni bojarů a koni jejich věřitelů.

„Jestli Mircea otce najde, dozví se, že jsem lhala." Lada se posadila na podlahu a urovnala si pod sebou sukně.

Radu si otřel nos do rukávu. „Proč jsi mi pomohla?"

„Proč vždycky potřebuješ pomoc?" Podrážděně mu pokynula, aby si sedl vedle ní, a prohlédla mu obličej. Šrámy byly mělké, nic vážného. Vytáhla mu pár trnů z paží a nenechala se odradit jeho fňukáním. Nikdy nebyla na Rada laskavá nebo něžná, ale dělala, co bylo pro jeho dobro třeba. Byl pro tenhle svět až moc choulostivý a křehký a čím dřív se změní, tím snadnější bude ten život mít. „Kvůli čemu se Mircea tak zlobil?"

Radu se ošil a odvrátil od ní tvář. „Kvůli ničemu."

Popadla ho za bradu a přinutila ho, aby se na ni podíval. Na uši mu dopadl paprsek světla a ona pocítila jako bodnutí v ža-

ludku Bogdanovu ztrátu a svoji osamělost. Povzdechla si, objala Rada kolem ramen a přitáhla si ho k sobě blíž. Pošle jejich otec pryč i jeho? Nechá Mirceu, nejstaršího a nejoblíbenějšího, aby ho zabil?

Jasný jarní den byl chladný a díky svým mokrým vlasům se roztřásla. „Musíš se od Mircey držet dál," řekla. „Je zlovolnější než otcův lovecký sokol a mnohem hloupější."

Radu si odfrkl smíchy. „A mnohem ošklivější."

„A nejspíš má mnohem víc blech."

Chvíli byli zticha a jen dýchali, když Radu znovu promluvil. „Schovával jsem se za závěsy. Slyšel jsem ho mluvit s jedním bojarem z rodu Danestiů."

Během patnácti let, než trůn převzal jejich otec, se na něm vyměnilo deset knížat, střídavě ze dvou rodů: Basarabů, kteří teď byli mimo hru, protože neměli žádného dědice ve vhodném věku, a Danestiů. Danestiové nebyli nijak nadšení, že na trůně sedí uzurpátoři Draculestiové, nejdřív jejich strýc Alexandr a teď jejich otec. A jak historie dokazovala, být knížetem byla ve Valašsku velmi ošidná pozice.

„A proč by mluvil s Danestim?"

Radu se ošil a Lada si uvědomila, že mu mačká rameno tak silně, až mu ubližuje. Povolila sevření a on odpověděl: „Mluvili o bojarské koalici. Zmiňovali se o Hunyadim."

Ladě se naježila kůže. Hunyadi byl vojevůdce Transylvánie a Uherska, jejich západních sousedů, kteří se neustále snažili posouvat hranice. Tam, kde její otec přísahal, že bude bojovat proti Osmanům, to Hunyadi skutečně *dělal*. Porazil sultána už několikrát.

Lada se nikdy nedokázala rozhodnout, co si má o Hunyadim myslet. Cítila, že je pro otce hrozbou, ale nemohla si pomoci, aby neviděla, že Hunyadi je právě takovým mužem, jakým měl být její otec. Naslouchala, kde mohla, kradla otci dopisy a mapy

s poznámkami a studovala Hunyadiho strategie. Byly fascinující. Zaútočil jako vzteklý pes v nečekanou chvíli a pak zmizel, aby nepřítele napadl později znovu. Dokonce i s nižšími počty vojáků a menší silou Osmánce obvykle udolal.

Byl spojencem Draculestiů, ale také byl nebezpečný a na otcovu obojakost se nedíval nijak laskavě. „Myslela jsem, že bojaři svazek s Osmany podporují. Pobízeli otce, aby vyhledal jejich pomoc."

„Většina bojarů z toho nadšená není. Vidí, jak jsou Hunyadiho tažení proti sultánovi úspěšná. Teď chtějí, aby byl naším spojencem jen on. Mluví se o zásnubách."

Lada ztuhla. „S kým?" zeptala se, ačkoli odpověď znala.

„S Matyášem, Hunyadiho synem."

Ostrá bolest v rukou Ladu přiměla si uvědomit, že je zatíná do prohnilé dřevěné podlahy tak silně, až se jí třísky zapíchly do dlaní. Má být provdána, aby někomu jinému přinesla výhody. A když to spojenectví padne, jako se to stává pokaždé, odsunou ji stranou. Strčí ji do kláštera, opustí a odříznou.

Do Ladiny mysli se vkradla představa její matky. Poté co je opustila, se na ni rychle zapomnělo. Trhla sebou nad vzpomínkou na tu ženu. Bezmocnou. Zlomenou. Rozpadlé spojenectví z ní udělalo vězně v cizím domě, v cizí zemi.

Lada sevřela ruku i s třískami, z dlaně jí vytryskly teplé kapky krve a pokryly jizvu po její hře s Bogdanem. Žádné manželství pro ni nebude šťastné jako tohle, nenajde se nikdo, kdo by přistoupil na to, aby vládla ona. „Já se *nikdy* nevdám."

Radu ji přinutil rozevřít ruku a pokusil se vytáhnout některé z třísek. Nechala ho. Zacházel s jejími zraněními mnohem jemněji než ona s jeho.

„Jak to, že to všechno víš?" S úžasem nad ním zauvažovala. Myslela si, že Radu tráví dny sněním. Jeho veliké oči vždycky vypadaly tak nějak příjemně prázdné, jako by si ani nebyl vědom rozhovo-

rů, které se odehrávají přímo před ním. Zatímco se Lada soustředila na taktiku a Hunyadiho, vědomě přehlížela intriky bojarů. Teď viděla, že to byla chyba.

„Lidi zapomínají, že poslouchám. Já vždycky poslouchám."

„Měli bychom otci o Mirceových plánech povědět."

Radu ztuhl jako špalek, hlavu sklopenou. Lada nemusela vidět jeho výraz, aby věděla, jak se tváří. Vyděšeně. „Bude zuřit. A Mircea mě zabije. Já se smrti bojím."

„Každý jednou umře. A já Mirceu nenechám, aby tě zabil. Jestli tě má někdo zabít, budu to já. Rozumíš?"

Radu kývl a přitulil se jí k rameni. „Ty mě budeš chránit?"

„Až do dne, kdy tě zabiju." Šťouchla ho prstem do boku, kde byl nejlechtivější, a on vypískl bolestným smíchem. Pohled, který jí věnoval, poznala – tentýž hladový a zoufalý pohled, který kdysi sama mívala pro jejich otce. Radu ji miloval a chtěl, aby k němu cítila totéž. Poprvé od chvíle, kdy byl uveden do jejího života, jemný a krásný a k ničemu, jí připadal zajímavý. Možná dokonce užitečný. A víc než to; teď, když tu nebyl Bogdan, měla pocit, že k ní zase někdo patří.

10

Škrábance na Radově tváři a pažích po Mirceově útoku v zahradě vybledly do tenkých červených linek. Lhal své chůvě a řekl jí, že zakopl a upadl do křoví. Žalováním na Mirceu nikdy ničeho nedosáhl.

Ale tentokrát… tentokrát možná ano. Lada mu řekla, aby to pověděl otci. A on by mohl.

Měl by.

Radu přecházel po pokoji. Informace, kterou měl o Mirceově konspiraci s bojary, by zasáhla všechny Radovy nepřátele. V první řadě nejvíc Mirceu. Ach, jak by se Radovi líbilo vidět ho upadnout v nemilost. A Danestiové byli hlavní agresoři, co stáli za koalicí, takže pokud by byli potrestáni nebo vyloučeni ze společnosti, ublížilo by to Andrejovi a Aronovi.

Andrej a Aron se mu teď samozřejmě vyhýbali, jako ostatně skoro všem. Po tom jejich falešném zločinu a skutečném potrestání z nich byli vyhnanci ode dvora. Ale Radu se pořád bál, že to na něj jednoho dne praskne. Přiměl svoji chůvu zařídit, aby toho sluhu, který mu pomohl, poslali i s rodinou do Transylvánie, aby ten chlapec nemohl Radův podvod prozradit. Nalhával si, že Emilovi bude jinde líp, ale dobře věděl, že to byl naprosto sobecký čin.

Jenže za každou z těch motivací – za touhou ublížit Mirceovi a potrestat Danestiovy – bylo tohle: jestli Radu hrdinsky odhalí spiknutí, a jeho otec ho konečně uvidí. Dozví se, že je Radu chytrý, bude vědět, že je cenný. A Lada na něj bude hrdá.

Lada vešla do jejich komnat a zamračila se na něj. „Sedni si. Točí se mi z tebe hlava."

Nemohl si sednout, byl příliš bez sebe vzrušením. „Chci říct otci o Mirceovi a bojarské koalici. Bude na mě tak pyšný!"

„Bude zuřit."

„Ne na mě!"

„Dovedeš si představit, že by ti poděkoval? Vřele tě objal, nadšený novinkou, že se proti němu spikl vlastní syn? Jsi blázen."

Všechny Radovy opatrné naděje pohasly. Zavrtěl hlavou. „Bude rád, že to ví! Poděkuje mi!"

„Nikdy nedokážeme předem říct, jak náš otec zareaguje." Podívala se do rohu, kde pod křeslem ležel chůvin košík s pletením. Chůva neustále látala Bogdanovi punčochy a plísnila ho, že je vždycky až moc brzy roztrhá. Teď už tu starost neměla.

Rada zachvátilo temné podezření. „Žárlíš. Chceš, aby otec viděl jenom tebe."

Lada se hořce zasmála. „Nechci, aby mě otec viděl, jak mu předkládám konspiraci, která ho má připravit o ještě víc jeho moci. Jen si to užij sám." A s tím se vyřítila z pokoje.

Radu ji našel později toho dne, jak stojí na úzkém, hradbou obehnaném ochozu nahoře na věži. „Řekl jsi mu to?" zeptala se, aniž by se na bratra podívala.

Radu neodpověděl.

„Zbabělče." Ale posunula se tak, aby se mohl postavit vedle ní. „Vymyslíme nějaký způsob, jak odhalit pravdu, aniž bychom tě

do toho zmatku zapletli. Nechceš přitáhnout otcovu pozornost jako součást tohohle."

„Ale jak na to?"

„Potřebujeme trochu času. Máme informace, což znamená, že máme moc. Musíme myslet na…" Zarazila se a přimhouřila oči na cosi v dálce.

Po hlavní silnici jel muž, obklopený vojáky. Jak se ten muž blížil, Radu rozpoznal, že se usmívá a pozvedá pravici v přátelském gestu. Jeho muži zasmušilí a tvrdí, s rukama vznášejícíma se nad jejich meči, věstili něco úplně jiného. Vzadu vezli několik žerdí, z nichž zplihle visely praporce, které Radu nepoznával. „Kdo to je?"

„Hunyadi," řekla Lada. To jméno jí vypadlo ze rtů jako nadávka.

Dívali se z věže dál, a ačkoli Radu věděl, že by měl Hunyadiho nenávidět, zjistil, že cítí respekt a úžas. Hunyadi si přijede do království jiného muže a lidé, které míjí, se usmívají a klaní. Když byl na koňském hřbetě Radův otec, jel vždycky přikrčený a nakloněný dopředu. Jestli proto, aby jel rychleji, nebo aby ze sebe udělal menší terč, to Radu nevěděl. Hunyadi seděl v sedle zpříma, ramena hrdě vypjatá, a hruď vystavoval světu, jako by šípy možných útočníků pohrdal.

„Je příliš pozdě," prohlásila Lada. „Všechny tvoje informace jsou teď už bezcenné."

Radova víčka ztěžkla hanbou. Nikdy se mu nepodařilo být otci užitečný a teď, vinou jeho zbabělosti a odkladů, opět selhal.

Lada se otočila ke dveřím. „No, můžeme se alespoň podívat, jakou pohromu transylvánského teroru s sebou přiváží."

Radu se tolik snažil držet krok s Ladou, která se vrhla z hradních schodů, aby byla ve velké síni dřív, než Hunyadi dorazí, až zakopl o vlastní nohu. Lada se zastavila u vchodu a Radu kolem ní proklouzl a našel si kout ve stínu, kde často nepozorován stával. Ostře ho šťouchla loktem do boku a on jí udělal místo.